

รายงานผลการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจ
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

**Title: A Study of Chinese Proficiency Test (HSK) of Chinese Business
Program Students at Dhurakij Pundit University**

โดย

ยุพดี หวดอารมณ์

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

รายงานผลการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

พ.ศ. 2559

ชื่อเรื่อง: การศึกษาผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจ

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ผู้วิจัย: ยุพดี หวลอารมณ์

สถาบัน: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ปีที่พิมพ์: 2559

สถานที่พิมพ์: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

แหล่งที่เก็บรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

จำนวนหน้างานวิจัย: 93 หน้า

คำสำคัญ: รูปแบบการเรียนรู้, ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้, HSK ลิขสิทธิ์: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

บทคัดย่อ

รายงานวิจัยเรื่องการศึกษาผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เป็นการวิจัยเชิงปริมาณมุ่งศึกษาให้ทราบผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับภาษาจีนที่เกิดจากรูปแบบการเรียน เก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ ชั้นปีที่ 1- 4 ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1/ 2558 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ 1. แบบสอบถามรูปแบบการเรียนของกราชาและไรส์แมน (Grasha and Riechmann) 2. แบบทดสอบวัดระดับภาษาจีนระดับ 4 (HSK4) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ค่าที (t-test) และค่าความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA)

ผลการวิจัยพบว่า 1. นักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต เมื่อจำแนกตามชั้นปี พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 -4 มีรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือ โดยมีระดับการปฏิบัติเฉลี่ยในระดับมาก มีค่าระหว่าง 3.78-4.03 เมื่อจำแนกตามเพศ เพศชายมีระดับการปฏิบัติเฉลี่ยในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยที่ 3.258 ขณะที่เพศหญิงมีระดับการปฏิบัติเฉลี่ยในระดับปานกลาง ค่าเฉลี่ยที่ 3.243

2. นักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่เรียนต่างชั้นปี มีผลสัมฤทธิ์การสอบแตกต่างกัน

3. นักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่มีเพศต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์การสอบที่ไม่ต่างกันทางสถิติ

4. นักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่มีรูปแบบการเรียนต่างกัน มีคะแนนสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่สถิติระดับ 0.05

Title: A Study of Chinese Proficiency Test (HSK) of Chinese Business Program Students at Dhurakij Pundit University

Researcher: Yupadee Huanarom

Institution: Dhurakij Pundit University

Year of Publication : 2016

Publisher: Dhurakij Pundit University

Sources: Dhurakij Pundit University

No. of page : 93 page

Keyword: Learning style, Chinese Proficiency test, HSK Copyright : Dhurakij Pundit University

Abstract

This research aims to study the achievement score's Chinese Proficiency of Chinese Business Program students at Dhurakij Pundit University. The students were grouped based on gender and class levels. The sample consisted of students who were studying Chinese Language during the 2015 academic year at the Faculty of Arts, Dhurakij Pundit University. The research instrument used 1. Questionnaires that emphasize on the learning style developed by Grasha and Riechman. 2. Chinese Proficiency Test Level 4 (HSK) The statistical techniques for data analysis are percentage, mean, standard deviations, t-test and One-Way ANOVA.

The findings are as follows:

1. Chinese Business Program students were grouped based on class levels, the majority of respondents chose Collaboration style the levels ranged from 3.78 to 4.03. When grouped by gender, learning style of male students chose Collaboration style ($\bar{x} = 3.258$), learning style of female students chose Collaboration style ($\bar{x} = 3.243$)
2. Chinese Business Program students learning styles who had been grouped by class levels were not significantly different.
3. Chinese Business Program students learning styles who had been grouped by gender were not significantly different.
4. Chinese Proficiency Test scores of students who had been grouped by Learning style were different at statistical significant of 0.05.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยครั้งนี้ประสบความสำเร็จได้เป็นอย่างดีด้วยการสนับสนุนเงินทุนวิจัยจากศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ผู้วิจัยขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สรชัย พิศาลบุตร สำหรับการให้คำปรึกษาในการทำวิจัย นอกจากนี้ ขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รัชชัช วิกิตภูมิประเทศ สำหรับความช่วยเหลือในการวิเคราะห์ผลการวิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัญชลี ทองเอน ผู้ช่วยศาสตราจารย์เอกสิทธิ์ ชินอักษรพงศ์ สำหรับคำแนะนำและข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการทำวิจัย

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนและเป็นข้อมูลสำหรับพัฒนาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ยุพดี หวลอารมณ์

(1)

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	(1)
สารบัญตาราง	(3)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์การของการวิจัย	3
สมมุติฐานของการวิจัย	3
นิยามศัพท์	3
ขอบเขตของการวิจัย	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2	7
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน	7
แนวคิดและทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้	16
รูปแบบการเรียนและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษา	21
บทที่ 3	28
ระเบียบและวิธีวิจัย	28
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	28
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	29
การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ	31
การเก็บรวบรวมข้อมูล	32
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ	32
บทที่ 4	35
บทที่ 5	57
สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	57

(2)

บรรณานุกรม	62
ภาคผนวก	
ก. แบบสอบถาม	65
ข. แบบทดสอบวัดระดับภาษาจีน ระดับ 4 (HSK 4)	69
ค. ประวัติผู้วิจัย	86

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 แสดงระดับขั้นของการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน	12
2 แสดงความสัมพันธ์การสอบวัดระดับภาษาจีน(HSK) และ Common European Framework of Reference for Languages (CEF)	13
3 แสดงความสัมพันธ์การสอบวัดความรู้ภาษาจีน HSKK, HSK และ Chinese Language Proficiency Scales for Speakers of Other Languages (CLPS)	13
4 โครงสร้างของแบบทดสอบ HSK	14
5 สัดส่วนข้อสอบHSKประเภทข้อเขียน โดยแยกตามทักษะ	14
6 แสดงคะแนนและเกณฑ์การสอบ	15
7 แสดงวิธีการสอบวัดระดับในแต่ละระดับและเกณฑ์การสอบผ่าน	16
8 แสดงจำนวนนักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ที่เป็นประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ และชั้นปี	29
9 แสดงรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนและสัดส่วนของข้อคำถามที่ออกแบบในแบบสอบถาม	31
10 แสดงจำนวนและคำร้อยละข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนภาษาจีนหลักสูตร ภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ ปีการศึกษา 2558	36
11 แสดงจำนวนและคำร้อยละข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนภาษาจีนหลักสูตร ภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ ปีการศึกษา 2558	36
12 แสดงจำนวนและคำร้อยละประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีนก่อนเข้าเรียนที่ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์จำแนกตามปีที่เรียน	37
13 แสดงจำนวนและคำร้อยละประสบการณ์สอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาที่ตอบ แบบสอบถาม	37
14 แสดงจำนวนและคำร้อยละความต้องการสอบวัดระดับภาษาจีนในระดับต่างๆ เมื่อนักศึกษา สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์	38
15 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษา หลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ในภาพรวม	39

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่	หน้า
16	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบอิสระของ นักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 40
17	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบหลักเลี้ยงของ นักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 41
18	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบร่วมมือของ นักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 42
19	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบพึ่งพาของ นักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 43
20	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบแข่งขันของ นักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 44
21	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบมีส่วนร่วมของ นักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 45
22	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบการเรียนภาษาจีนของนักศึกษา หลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จำแนกตามชั้นปี 46
23	แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างรูปแบบการเรียนภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตร ภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต โดยจำแนกตามเพศ 47
24	แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างรูปแบบการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จำแนกตามชั้นปี 49
25	แสดงจำนวนและค่าร้อยละของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา CB384 ภาษาจีนเพื่อการสอบวัดมาตรฐาน เป็นวิชาเอกเลือก และนักศึกษาที่ไม่ได้ลงทะเบียนเรียน 50
26	แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการสอบวัดระดับภาษาจีน จำแนกตามชั้นปี 51

สารบัญตาราง(ต่อ)

ตารางที่	หน้า
27	แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบวัดระดับภาษาจีนแต่ละด้านของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จำแนกตามชั้นปี 51
28	แสดงค่าสถิติการเปรียบเทียบของคะแนนสอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จำแนกตามชั้นปี 52
29	การเปรียบเทียบรายคู่ คะแนนสอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จำแนกตามชั้นปี 53
30	แสดงจำนวน และร้อยละของผู้สอบผ่านการสอบวัดระดับภาษาจีนระดับ 4 ของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจชั้นปีที่ 1- 4 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 53
31	แสดงค่าเฉลี่ยคะแนนการสอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ ชั้นปีที่1-4 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จำแนกตามเพศ 54
32	แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการสอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจชั้นปีที่ 4 ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา CB384 ภาษาจีนเพื่อการสอบมาตรฐาน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ก่อนและหลังได้รับการสอนตามรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือของผู้เรียน จำแนกตามทักษะทางภาษา 54
33	แสดงการเปรียบเทียบของรูปแบบการเรียนและผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 55
34	แสดงรูปแบบการเรียนจำแนกตามผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต 55

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันการศึกษาภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศได้รับความนิยมเป็นวงกว้างไม่น้อยกว่าภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศอื่นๆ ดังจะเห็นได้จากในการสอบคัดเลือกเข้าระดับอุดมศึกษานับตั้งแต่ปีพ.ศ. 2552 สถาบันทดสอบการศึกษาแห่งชาติ(สทศ.)ได้บรรจุภาษาจีนในคลังข้อสอบชุดความถนัดทางภาษาต่างประเทศที่ 2 (PAT7.4 ความถนัดทางภาษาจีน) โดยคะแนนสอบสามารถใช้ยื่นเพื่อศึกษาต่อระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยที่ต้องใช้คะแนนทักษะทางภาษาจีน ขณะที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน(สพฐ.) ได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาจีน เนื่องจากเป็นภาษาต่างประเทศลำดับที่ 2 (รองจากภาษาอังกฤษ) ที่สถานศึกษาหลายแห่งมีความพร้อมและเปิดสอนในกลุ่มสาระเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และเหตุที่มีผู้เรียนภาษาจีนเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก กระทรวงศึกษาธิการจึงให้ความสนใจผลของการเรียนการสอน คุณภาพของการจัดการเรียนการสอน ดังนั้นในที่ประชุมคณะกรรมการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีน) จึงได้เสนอแผนพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตร เพื่อให้เกิดมาตรฐานที่มีลักษณะเดียวกันทั่วประเทศ (สำนักงานรัฐมนตรี, 2556) โดยหนึ่งในยุทธศาสตร์สำคัญในการยกระดับการเรียนการสอนภาษาจีน นอกจากการกำหนดมาตรฐานด้านหลักสูตรและบุคลากรด้านการสอนแล้ว กระทรวงศึกษาธิการยังผลักดันให้แต่ละสถาบันการศึกษาดำเนินการประเมินความสามารถการใช้ภาษาจีนของผู้เรียนโดยใช้เครื่องมือประเมินที่มีมาตรฐานระดับสากลเช่น The Chinese Proficiency Test :Hanyu Shui ping Kaoshi(HSK) และ The Youth Chinese Test (YCT) ซึ่งพัฒนาคลังข้อสอบโดยสำนักงานกรรมการส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติ(Hanban)

การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลาย เนื่องจากการสอบที่ไม่อ้างอิงตำรา เอกสารประกอบการเรียนใดๆ แต่มุ่งวัดความสามารถผู้ที่ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาที่สอง มุ่งวัดความสามารถใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน ด้านการเรียน การทำงาน ตลอดจนการสื่อสารใน

สถานการณ์ต่างๆ คณะกรรมการทดสอบจะสะท้อนความสามารถด้านการฟัง การอ่าน การเขียน ประสพการณ์และความถนัดทางภาษาจีน ในประเทศจีนการสอบวัดระดับภาษาจีนสามารถนำมาใช้ในการแบ่งห้องเรียนเพื่อจัดการเรียนการสอนตามความสามารถของผู้เรียน(นักเรียนต่างชาติ) ผลการสอบวัดระดับภาษาจีนระดับ5 (HSK5) ที่คะแนน180 คะแนนขึ้นไป สามารถใช้เพื่อเป็นเอกสารประกอบการยื่นขอรับทุนการศึกษาในระดับปริญญาตรีและระดับปริญญาโทจากสถาบันขงจื้อหรือรัฐบาลจีน (Confucius Online, 2014)สำหรับมหาวิทยาลัยและสถาบันการศึกษาต่างๆ ยังใช้ผลสอบวัดระดับเป็นมาตรฐานวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ ขณะที่บริษัทหรือหน่วยงานภาคเอกชนและหน่วยงานภาครัฐ จะใช้เพื่อเป็นเอกสารประกอบการพิจารณารับสมัครบุคคลเข้าทำงานในตำแหน่งต่างๆ นอกจากนี้ผู้เรียนภาษาจีนโดยทั่วไปยังสามารถประเมินตนเองได้โดยใช้ผลสอบวัดระดับนี้เช่นกัน

ในประเทศไทยนับตั้งแต่พ.ศ.2549 เมื่อเริ่มมีการก่อตั้งสถาบันขงจื้อ(Confucius Institute) จำนวน 12 แห่งทั่วประเทศ การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนจึงได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง เนื่องจากสามารถสมัครสอบด้วยตนเองที่ศูนย์สอบต่างๆ ตามระยะเวลาที่แต่ละศูนย์สอบกำหนด

การสอบวัดระดับฯ มีทั้งหมด 6 ระดับ คือระดับ1-6 (HSK1-6)ผู้สมัครสามารถสมัครสอบในระดับขั้นที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเองได้(รายละเอียดดูบทที่2) โดยไม่จำกัดจำนวนครั้งในการสอบ แต่สำหรับการเข้าสอบวัดระดับภาษาจีน ผู้สอบจะต้องเตรียมตัวและมีความคุ้นเคยกับการสอบเป็นอย่างดี เนื่องจากในแต่ละระดับจะกำหนดเวลาสอบที่ต่างกัน เช่น ระดับ4 (HSK4) สำหรับผู้สอบที่สามารถใช้ภาษาจีนสื่อสารในสถานการณ์ที่หลากหลายและสามารถสื่อสารกับผู้รู้ภาษาจีนเป็นภาษาแม่ได้อย่างคล่องแคล่ว เรียนรู้คำศัพท์ที่ 1200 คำ จะทดสอบรวม 3 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง การอ่านและการเขียน ใช้เวลาสอบรวม 105 นาที(รวมเวลาเขียนชื่อบนกระดาษคำตอบ) การสอบวัดระดับภาษาจีนในผู้เรียนที่ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาที่2 มักมีอุปสรรคที่การเขียนและการอ่านตัวอักษรจีน เนื่องจากอักษรจีนมีพื้นฐานจากรูปภาพหากผู้สอบไม่ได้ฝึกฝนการอ่านและการเขียนอักษรจีนในชุดคำศัพท์ที่ประมวลการสอบกำหนด 1200 คำอย่างต่อเนื่อง อาจทำให้การสอบไม่ประสบความสำเร็จ

ดังนั้น สาขาวิชาภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ เล็งเห็นความสำคัญในการเตรียมตัวก่อนสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน จึงได้ปรับปรุงหลักสูตรเมื่อปีพ.ศ.2555 โดยบรรจุรายวิชาCB384

ภาษาจีนเพื่อการสอบมาตรฐาน(Chinese for Standardized Test) ในกลุ่มวิชาเฉพาะเลือก เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้เรียนรู้หลักและเทคนิคในการสอบก่อนเข้าร่วมการทดสอบวัดระดับ แต่เนื่องจากที่ผ่านมาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจยังไม่มีการศึกษาแบบการเรียนรู้เพื่อการเตรียมตัวสอบวัดระดับของนักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจ ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนรายวิชา CB384 ภาษาจีนเพื่อการสอบมาตรฐานในภาคการศึกษาที่ 1/2558 จึงมีความสนใจที่จะศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจ เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนและเป็นข้อมูลสำหรับพัฒนาหลักสูตรในลำดับต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัย ธุรกิจบัณฑิตย์
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนจำแนกตามเพศ ชั้นปีและรูปแบบการเรียนรู้
3. เพื่อเสนอแนะรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนก่อนสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนที่มีประสิทธิผล

สมมุติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาที่เรียนต่างชั้นปีมีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนแตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่เรียนต่างชั้นปีมีผลสัมฤทธิ์ในการสอบวัดระดับภาษาจีนแตกต่างกัน
3. นักศึกษาเพศชายและเพศหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการสอบวัดระดับภาษาจีนแตกต่างกัน
4. นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ที่ต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ในการสอบวัดระดับภาษาจีนแตกต่างกัน

นิยามศัพท์

1. รูปแบบการเรียนรู้(Learning Style) หมายถึงพฤติกรรมหรือแนวปฏิบัติของนักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจคณะศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ในการจัดการเกี่ยวกับการเรียนภาษาจีนโดยใช้รูปแบบวัดการเรียนรู้ของกราส์ชาและไรซ์แมน(Grasha; & Reichman)มี 6 แบบคือ

1.1 แบบอิสระ (Independent Style) หมายถึงนักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนแบบอิสระเป็นผู้ที่ทำงานด้วยความคิดเห็นของตนเองรับฟังความคิดเห็นของเพื่อนร่วมชั้นเรียนในเนื้อหาวิชาที่คิดว่าสำคัญและมีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง

1.2 แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant Style) หมายถึงนักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนแบบหลีกเลี่ยงเป็นผู้ที่ไม่สนใจเรียนในชั้นเรียนไม่ชอบมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกับเพื่อนและผู้สอนและไม่สนใจสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

1.3 แบบร่วมมือ (Collaboration Style) หมายถึงนักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนแบบร่วมมือเป็นผู้ที่เรียนรู้ได้ดีที่สุดด้วยการร่วมแสดงความคิดเห็นให้ความร่วมมือกับผู้สอนและเพื่อนชอบทำงานร่วมกับผู้อื่นโดยมีความเห็นว่าห้องเรียนเป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและเรียนรู้เนื้อหาวิชา

1.4 แบบพึ่งพา (Dependent Style) หมายถึงนักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนแบบพึ่งพาเป็นผู้ที่มีความใฝ่เรียนน้อยมากจะเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่กำหนดให้เรียนเท่านั้นมองผู้สอนและเพื่อนๆ เป็นแหล่งความรู้และแหล่งสนับสนุนช่วยเหลือแสวงหาคนที่สามารถแนะนำได้และต้องการทำงานตามคำสั่ง

1.5 แบบแข่งขัน (Competitive Style) หมายถึงนักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันเป็นผู้ที่เรียนเพื่อให้ดีกว่าเพื่อนร่วมชั้นชอบการแข่งขันเพื่อให้ได้คะแนนและคำชมจากผู้สอน

1.6 แบบมีส่วนร่วม (Participant Style) หมายถึงนักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมเป็นผู้ที่ต้องการเรียนรู้เนื้อหาวิชาที่เรียนชอบเข้าเรียนในชั้นเรียนต้องการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนให้มากที่สุดแต่ไม่ชอบร่วมกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนในชั้นเรียน

2. ภาษาจีนหมายถึงภาษาจีนกลางที่กำหนดให้นักศึกษาเรียนในสาขาภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตรมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

3. นักศึกษาสาขาภาษาจีนหมายถึงนักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจคณะศิลปศาสตรมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตระดับชั้นปีที่1-4

4. ข้อสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนหมายถึงข้อสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน (The Chinese Proficiency Test- Hanyu Shuiping Kaoshi: HSK) ซึ่งพัฒนาโดยสำนักงานส่งเสริมการเรียนการ

สอนภาษาจีนนานาชาติ(Hanban) กรุงปักกิ่ง ประเทศจีนหรือการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนระดับ 4 (HSK4)

5. ผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับภาษาจีน คือ คะแนนการสอบวัดระดับภาษาจีนระดับ 4 มี 180 คะแนน เป็นคะแนนที่สอบผ่านเกณฑ์ โดยมีเกณฑ์กผลสัมฤทธิ์ในการสอบดังนี้

ผลสัมฤทธิ์ในการสอบวัดระดับพอใช้ คือ คะแนนต่ำกว่า 180 คะแนน

ผลสัมฤทธิ์ในการสอบวัดระดับปานกลาง คือ คะแนน 180- 240 คะแนน

ผลสัมฤทธิ์ในการสอบวัดระดับดี คือ คะแนน 241-300 คะแนน

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

นักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจคณะศิลปศาสตรมหาวิทาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ชั้นปีที่ 1-4

ตัวแปรต้น

-เพศ

-ชั้นปี

-รูปแบบการเรียนตามแนวคิดของกราส์ซาและไรซ์แมน 6 แบบ

ตัวแปรตาม

-ผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนแต่ละด้านรวมวัดทักษะ 3 ด้าน คือ การฟัง การอ่าน การเขียน

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ข้อสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนระดับ4(HSK4)โดยสำนักงานส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติ(Hanban) กรุงปักกิ่ง ประเทศจีน กำหนดมาตรฐานคะแนนการทดสอบไว้ดังนี้

ระดับ	ทักษะการฟัง (ข้อ)	ทักษะการ อ่าน(ข้อ)	ทักษะการ เขียน(ข้อ)	รวมข้อสอบ (ข้อ)	คะแนนรวม	คะแนนที่ สอบผ่าน
HSK4	45	40	15	100	300	180

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์
2. นำข้อมูลจากการวิจัยไปจัดรูปแบบการสอนภาษาจีน
3. จะช่วยพัฒนาผลสัมฤทธิ์ในการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนให้สูงขึ้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนของนักศึกษา สาขาภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ผู้วิจัยได้ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน

1.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.2 ลักษณะทั่วไปของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.3 แบบทดสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน

2. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษา

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน

1.1 ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ไพศาล หวังพาณิชย์ (2526) ได้กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือคุณลักษณะของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกฝนอบรมหรือเกิดจากการสอบ การวัดผลสัมฤทธิ์จึงเป็นการตรวจสอบวัดระดับความสามารถของบุคคลว่าเรียนรู้แล้วเท่าใดมีความสามารถชนิดใดสามารถวัดโดยใช้แบบทดสอบต่างๆ

Good (1973)อ้างถึงใน(อรัญญา นามแก้ว,2538)ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือความรู้หรือทักษะที่เกิดขึ้นจากการเรียน ซึ่งพิจารณาจากคะแนนสอบหรือคะแนนที่ได้จากงานที่ผู้สอนมอบหมายหรือทั้งสองอย่าง

Millman&Greene (1989)อ้างถึงใน(กรมวิชาการ,2535) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นปริมาณและลักษณะของความรู้ การจัดองค์ประกอบและโครงสร้างของความรู้ที่บุคคลได้รับรวมถึงสามารถใช้ความรู้ให้เป็นประโยชน์ในการแก้ปัญหาในการคิดเชิงสร้างสรรค์ หรือในการประเมินความน่าเชื่อถือของข้อมูลและในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

ภพ เลหาไพบูลย์ (2542) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึง พฤติกรรมที่แสดงออกถึงความสามารถในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้จากการกระทำที่ไม่เคยทำหรือกระทำได้น้อยก่อนที่จะมีการเรียนการสอน ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่วัดได้

ทิสนา แหมมณี (2548) ได้กล่าวถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า เป็นการวัดความสำเร็จทางการเรียนหรือวัดประสิทธิภาพทางการเรียนที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนการสอน โดยวัดตามจุดมุ่งหมายของการสอนหรือวัดความสำเร็จจากการศึกษาอบรมในโปรแกรมต่างๆ

จากที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือ ระดับความรู้ของแต่ละบุคคลที่ได้รับการพัฒนาจากการเรียนการสอน โดยสามารถวัดได้จากแบบทดสอบต่างๆ

1.2 ลักษณะทั่วไปของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ(2538) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่าเป็นแบบทดสอบที่วัดความรู้ของนักเรียนหลังจากที่ได้เรียนไปแล้วซึ่งมักจะเป็นข้อคำถามให้นักเรียนตอบด้วยกระดาษและดินสอกับให้นักเรียนปฏิบัติจริงซึ่งแบ่งแบบทดสอบไว้ดังนี้

(1) จำแนกตามประเภทการสร้าง

1.1 แบบทดสอบของครูหมายถึงชุดของข้อคำถามที่ครูเป็นผู้สร้างขึ้นเป็นข้อคำถามที่เกี่ยวกับความรู้ที่นักเรียนได้เรียนในห้องเรียนเป็นการทดสอบว่านักเรียนมีความรู้มากแค่ไหนบอกพร้อมในส่วนใดจะได้สอนซ่อมเสริมหรือเป็นการวัดเพื่อดูความพร้อมที่จะเรียนในเนื้อหาใหม่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความต้องการของครู

1.2 แบบทดสอบมาตรฐานหมายถึงแบบทดสอบที่สร้างขึ้นจากผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขาวิชาหรือจากครูที่สอนวิชานั้นแต่ผ่านการทดลองหาคุณภาพหลายครั้งจนมีคุณภาพดีจึงสร้างเกณฑ์ปกติของแบบทดสอบนั้นสามารถใช้หลักและเปรียบเทียบผลเพื่อประเมินค่าของการเรียนการสอนในเรื่องใดๆก็ได้แบบทดสอบมาตรฐานจะมีคู่มือดำเนินการสอบบอกถึงวิธีการและยังมีมาตรฐานในด้านการแปลคะแนนจากทั้งแบบทดสอบของครูและแบบทดสอบมาตรฐาน

(2) จำแนกตามรูปแบบการตอบ

2.1 แบบทดสอบปากเปล่า(Oral test) เป็นแบบทดสอบที่อาศัยการถาม การตอบด้วยวาจาเป็นรายบุคคล เหมาะสำหรับการสอบที่มีคนน้อย เนื่องจากใช้เวลาค่อนข้างมาก

2.2 แบบให้เขียนตอบ(Paper-pencil) เป็นแบบทดสอบที่ตอบโดยใช้การเขียนทุกชนิด ใช้กระดาษ ดินสอหรือปากกาเป็นเครื่องมือสำคัญ ซึ่งจำแนกได้ดังนี้

2.2.1 แบบทดสอบแบบไม่จำกัดคำตอบแบบความเรียง(Essay test) เป็นแบบทดสอบที่กำหนดคำถามแล้วให้ผู้ตอบเรียงเรียงคำตอบเอง โดยใช้ความรู้ ความเข้าใจ ความคิดเห็นได้อย่างเต็มที่

2.2.2 แบบทดสอบแบบจำกัดคำตอบ(Fixed response test) เป็นแบบทดสอบที่มีคำตอบถูกภายใต้เงื่อนไขที่กำหนด ซึ่งมี 4 ลักษณะ คือ

2.2.2.1 แบบถูกผิด(True-False)

2.2.2.2 แบบเติมคำ (Completion)

2.2.2.3 แบบจับคู่ (Matching)

2.2.2.4 แบบเลือกตอบ(Multiple choice)

2.3แบบให้ปฏิบัติ(Performance test) เป็นแบบทดสอบที่ให้ผู้สอบลงมือปฏิบัติจริงได้แก่ งานประดิษฐ์ งานบ้าน เป็นต้น การให้คะแนนจะตรวจให้ทั้งกระบวนการในการปฏิบัติและผลงาน

(3) จำแนกตามเกณฑ์ที่ใช้ในการแปลความหมายของคะแนน

3.1 แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (Criterion referenced test) เป็นแบบทดสอบที่มุ่งวัดระดับการเรียนรู้ของผู้เรียนว่ามีความรู้ความสามารถอะไรบ้างแบบทดสอบอิงเกณฑ์จะครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้ที่สำคัญที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียนโดยนำคะแนนสอบที่ได้เปรียบเทียบกับคะแนนเกณฑ์มาตรฐาน(Absolute standard) และแปลความหมายในเชิงปริมาณความรู้ในเนื้อหาที่เรียกว่าผู้เรียนอยู่ในระดับที่ถือว่ารอบรู้ในเนื้อหานั้นๆ

3.2 แบบทดสอบอิงกลุ่ม (Norm referenced test) เป็นแบบทดสอบที่มุ่งเปรียบเทียบความสามารถของกลุ่มผู้เรียนและจำแนกผู้เรียนเป็นกลุ่มๆตามระดับความสามารถข้อสอบอิงกลุ่มสร้างขึ้นเพื่อจำแนกผู้เรียนโดยการเปรียบเทียบกันภายในกลุ่มในวิชาเดียวกันเพื่ออธิบายว่าผู้เรียนคนนั้นๆเก่งหรืออ่อนกว่าผู้เรียนคนอื่นๆโดยปกติแบบทดสอบนี้อาจจะมีการสร้างเกณฑ์สำหรับเปรียบเทียบคะแนนเพื่อแปลความหมายของคะแนนที่เป็นผลจากการสอบ

(4) จำแนกตามลักษณะของการตรวจให้คะแนน

4.1 แบบทดสอบอัตนัย (Subjective test or essay test) เป็นแบบทดสอบการตรวจให้คะแนนที่ขึ้นกับผู้ตรวจ ผู้ตรวจต่างคนมีผลต่อคะแนนที่แตกต่างกันจุดเด่นของแบบทดสอบนี้สามารถวัดความรู้ความสามารถได้หลายด้านมีจุดมุ่งหมายให้ผู้ตอบมีโอกาสดแสดงความสามารถได้อย่างเต็มที่ลักษณะคำถามต้องการให้ผู้ตอบได้บูรณาการแนวคิดและประเมินแนวคิดที่เหมาะสมกับสถานการณ์นั้นๆ

4.2 แบบทดสอบแบบปรนัย (Objective test) เป็นแบบทดสอบที่มีการตรวจให้คะแนนแบบมีกฎเกณฑ์แม้คนตรวจต่างกันก็จะมีคะแนนที่ตรงกันลักษณะคำถามมีการกำหนดคำตอบใน

ขอบเขตที่จำกัดคำถามแต่ละข้อจะวัดความสามารถเรื่องใดเรื่องหนึ่งผู้ตอบไม่มีโอกาสแสดงความคิดเห็น

1.3 แบบทดสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน

การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน(Hanyu Shuiping Kaoshi -Chinese Proficiency:HSK)คือการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนสำหรับผู้ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาที่สองเริ่มพัฒนาข้อสอบครั้งแรกในปีค.ศ.1984 ต่อมาในปีค.ศ.1990 ได้จัดตั้งคณะกรรมการพัฒนาล้างข้อสอบอย่างเป็นทางการในประเทศจีน โดยมีกำหนดการสอบอย่างชัดเจนและในปีค.ศ.1991 ได้เผยแพร่การสอบไปยังประเทศต่างๆทั่วโลกซึ่งรูปแบบการสอบแบ่งเป็น 3 ระดับตามความสามารถของผู้เข้าสอบคือภาษาจีนระดับต้น ภาษาจีนระดับกลางและภาษาจีนระดับสูง ซึ่งระดับชั้นการสอบทั้งหมดมี 12 ระดับ และมีการสอบเพียงข้อเขียนประเภทเดียว และในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.2009 สำนักงานส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนนานาชาติ(Hanban) ได้เสนอการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนระบบใหม่โดยเปลี่ยนระบบการสอบวัดระดับออกเป็น 2 ประเภทคือการสอบข้อเขียนและการสอบพูด และมีระดับชั้นการสอบลดลงที่ 6 ระดับ โดยการสอบทั้ง 2 ประเภทผู้สอบจะแยกสอบที่ละประเภท(国家汉办, 2014)

เดิมการสอบHSK มีจุดประสงค์เพื่อประเมินผู้เรียนที่ต้องการเรียนภาษาจีนในประเทศจีนชนกลุ่มน้อยในประเทศจีนที่ไม่ได้ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาแม่ และผู้เรียนภาษาจีนเป็นวิชาเฉพาะ โดยไม่ได้คำนึงถึงผู้เรียนภาษาจีนในต่างประเทศ ผู้พัฒนาข้อสอบไม่อ้างอิงตำรา เอกสารประกอบการเรียนใดๆ ผู้เข้าสอบวัดระดับไม่จำเป็นต้องเตรียมสอบตามเนื้อหาในหนังสือเรียน ผู้สอบจึงไม่สามารถคาดเดาเนื้อหาในการสอบ ส่งผลให้ผู้เข้าสอบในระดับเบื้องต้นและระดับกลางขาดความมั่นใจในทักษะของตนเอง แต่ในการสอบHSK ระบบใหม่ได้เปลี่ยนแปลงรูปแบบทั้งหมด กล่าวคือข้อสอบที่กำหนดใช้จะต้องสอดคล้องกับประมวลการสอบในแต่ละระดับชั้น(Chinese Proficiency Test Syllabus)ซึ่งกำหนดโดยสำนักงาน Hanban กรุงปักกิ่ง ประเทศจีนและให้เป็นไปตามมาตรฐานการเรียนการสอนภาษาจีนในฐานะภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อ “ใช้วิธีการสอบส่งเสริมการสอน” และ “ใช้วิธีการสอบส่งเสริมการเรียนรู้”(Jinjun, Nini, Shihua, Yanan, & Tieying, 2010)

ระดับชั้นของการทดสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนประเภทข้อเขียน

สำหรับการสอบข้อเขียน(Hanyu Shuiping Kaoshi – Chinese Proficiency Test:HSK)

แบ่งเป็น 6 ระดับ

ระดับที่ 1 สำหรับผู้สอบที่เข้าใจคำศัพท์และประโยคภาษาจีนอย่างง่ายเรียนรู้คำศัพท์ที่ 150 คำ

- ระดับที่ 2 สำหรับผู้สอบที่สามารถใช้ภาษาจีนสื่อสารเรื่องอย่างง่ายในชีวิตประจำวัน เรียนรู้คำศัพท์ที่ 300 คำ
- ระดับที่ 3 สำหรับผู้สอบที่สามารถใช้ภาษาจีนสื่อสารเรื่องความเป็นอยู่ การศึกษา การทำงาน และท่องเที่ยวในประเทศจีน และเรียนรู้คำศัพท์ที่ 600 คำ
- ระดับที่ 4 สำหรับผู้สอบที่สามารถใช้ภาษาจีนสื่อสารในหัวข้อที่หลากหลาย และสามารถสื่อสารกับผู้ที่ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาแม่ได้อย่างคล่องแคล่ว เรียนรู้คำศัพท์ที่ 1200 คำ
- ระดับที่ 5 สำหรับผู้สอบที่สามารถอ่านเข้าใจภาษาจีนจากหนังสือพิมพ์และนิตยสาร จีนฟังเข้าใจรายการโทรทัศน์และภาพยนตร์จีน และสามารถกล่าวสุนทรพจน์ได้ เรียนรู้คำศัพท์ที่ 2500 คำ
- ระดับที่ 6 สำหรับผู้สอบที่สามารถฟังและอ่านข่าวสารภาษาจีนได้อย่างดี สามารถพูดเพื่อแสดงความคิดเห็นของตัวเองหรือเขียนเป็นภาษาจีนได้อย่างคล่องแคล่ว เรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีน 5000 คำขึ้นไป

ระดับขั้นของประเภทการสอบพูด(HSK Speaking Test –Hanyu Shuiping Kouyu Kaoshi:HSKK)

สำหรับระดับของการสอบพูดแบ่งเป็น 3 ระดับ

- ระดับต้น สำหรับผู้สอบที่เรียนรู้คำศัพท์ 200 คำ สามารถใช้ภาษาจีนสนทนาในชีวิตประจำวันได้
- ระดับกลาง สำหรับผู้สอบที่เรียนรู้คำศัพท์ 900 คำ สามารถใช้ภาษาจีนสนทนากับผู้ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาแม่ได้อย่างคล่องแคล่ว
- ระดับสูง สำหรับผู้เรียนที่เรียนรู้คำศัพท์ 3000 คำขึ้นไป

ตารางที่ 1 ตารางแสดงระดับขั้นของการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน

ระดับ	รายละเอียด	คำศัพท์ (คำ)	ทักษะ(ข้อ)	เวลา สอบ (นาที)	เกณฑ์สอบ ผ่าน (คะแนน)
1	สำหรับผู้สอบที่เข้าใจคำศัพท์และประโยคภาษาจีนอย่างง่าย	150	การฟัง 20 การอ่าน 20	40	120
2	สำหรับผู้สอบที่สามารถใช้ภาษาจีนสื่อสารเรื่องอย่างง่ายในชีวิตประจำวัน	300	การฟัง 35 การอ่าน 25	55	120
3	สำหรับผู้สอบที่สามารถใช้ภาษาจีนสื่อสารในชีวิตประจำวัน การเรียน การทำงาน	600	การฟัง 40 การอ่าน 30 การเขียน 10	90	180
4	สำหรับผู้ที่สามารถใช้ภาษาจีนในระดับที่สามารถสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้	1200	การฟัง 45 การอ่าน 40 การเขียน 15	105	180
5	สำหรับผู้สอบที่สามารถอ่านเข้าใจภาษาจีนจากหนังสือพิมพ์และนิตยสารจีนฟังเข้าใจรายการโทรทัศน์และภาพยนตร์จีนและสามารถกล่าวสุนทรพจน์ได้	2500	การฟัง 45 การอ่าน 45 การเขียน 10	125	180
6	สำหรับผู้สอบที่สามารถฟังและอ่านข่าวสารภาษาจีนได้อย่างดีสามารถถ่ายทอดความคิดเห็นของตนได้ทั้งการพูดและการเขียน	5000+	การฟัง 50 การอ่าน 50 การเขียน 1	140	180

ที่มา <http://www.chinesetesting.cn>

ตารางที่ 2 ตารางแสดงความสัมพันธ์การสอบวัดระดับภาษาจีน(HSK) และ Common European Framework of Reference for Languages (CEF)

HSK	คลังคำศัพท์	มาตรฐานความสามารถ ด้านภาษาจีนสำหรับ ชาวต่างชาติ	มาตรฐาน CEF
ระดับ 6	5000+	ระดับ 5	C2
ระดับ 5	2500		C1
ระดับ 4	1200	ระดับ 4	B2
ระดับ 3	600	ระดับ 3	B1
ระดับ 2	300	ระดับ 2	A2
ระดับ 1	150	ระดับ 1	A1

ที่มา <http://www.chinesetesting.cn>

ตารางที่ 3 ตารางแสดงความสัมพันธ์การสอบวัดความรู้ภาษาจีน HSKK, HSK และ Chinese Language Proficiency Scales for Speakers of Other Languages (CLPS)

KSCK	HSK	มาตรฐาน CLPS
ระดับสูง	ระดับ 6	ระดับ 5
	ระดับ 5	
ระดับกลาง	ระดับ 4	ระดับ 4
	ระดับ 3	ระดับ 3
ระดับต้น	ระดับ 2	ระดับ 2
	ระดับ 1	ระดับ 1

ที่มา <http://www.chinesetesting.cn>

โครงสร้างของแบบทดสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน

แบบทดสอบ HSK จำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือการสอบข้อเขียนและการสอบพูด ซึ่งทั้งสองประเภทจัดสอบแยก ในการสอบข้อเขียนมีจำนวน 6 ระดับ การสอบพูดมีจำนวน 3 ระดับดังที่กล่าวไปแล้วข้างต้น สำหรับการสอบในแต่ละระดับจะแบ่งเป็นทักษะการฟังและการอ่าน และจะทดสอบทักษะการเขียนในระดับ 3 เป็นต้นไป ดังตารางสรุปดังนี้

ตารางที่ 4 โครงสร้างของแบบทดสอบ HSK

สอบข้อเขียน	สอบพูด
ระดับ 6 การฟัง การอ่าน และการเขียน	ระดับสูง
ระดับ 5 การฟัง การอ่าน และการเขียน	
ระดับ 4 การฟัง การอ่าน และการเขียน	ระดับกลาง
ระดับ 3 การฟัง การอ่าน และการเขียน	
ระดับ 2 การฟัง การอ่าน	ระดับต้น
ระดับ 1 การฟัง การอ่าน	

การสอบ HSK ระบบใหม่พิจารณาถึงความสามารถในการใช้ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารของผู้สอบเป็นสำคัญ โดยได้ลดสัดส่วนของการทดสอบด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ ทั้งนี้ในข้อสอบระดับ 1-2 จะแสดงพินอิน(Pinyin)หรือสัทอักษรในการออกเสียงกำกับบนตัวอักษรจีน เนื่องจากเป็นผู้สอบระดับต้น ซึ่งผู้วิจัยได้เรียบเรียงและแสดงข้อมูลสัดส่วนของข้อสอบไว้ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 สัดส่วนข้อสอบ HSK ประเภทข้อเขียนโดยแยกตามทักษะ

ระดับ	การฟัง	การอ่าน	การเขียน	รวม(ข้อ)	สัดส่วนข้อสอบการฟัง (%)
ระดับ 6	50	50	1	101	ประมาณ 50
ระดับ 5	45	45	10	100	45
ระดับ 4	45	10	15	100	45
ระดับ 3	40	30	10	80	50
ระดับ 2	35	25	-	60	ประมาณ 58
ระดับ 1	20	20	-	40	50

มาตรฐานและเกณฑ์ประเมินการสอบของHSK

ในการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนประเภทข้อเขียนในทุกระดับจะมีเกณฑ์การประเมินผู้เข้าสอบซึ่งแบ่งคะแนนตามทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน โดยมีคะแนนและเกณฑ์ประเมินการสอบดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงคะแนนและเกณฑ์การสอบ

ระดับ	ทักษะ	คะแนน	เกณฑ์การสอบผ่าน(คะแนน)
ระดับ 6	การฟัง การอ่าน การเขียน คะแนนเต็ม	100 100 100 <u>300</u>	180
ระดับ 5	การฟัง การอ่าน การเขียน คะแนนเต็ม	100 100 100 <u>300</u>	180
ระดับ 4	การฟัง การอ่าน การเขียน คะแนนเต็ม	100 100 100 <u>300</u>	180
ระดับ 3	การฟัง การอ่าน การเขียน คะแนนเต็ม	100 100 100 <u>300</u>	180
ระดับ 2	การฟัง การอ่าน คะแนนเต็ม	100 100 <u>200</u>	120
ระดับ 1	การฟัง การอ่าน คะแนนเต็ม	100 100 <u>200</u>	120

โครงสร้างการสอบวัดความสามารถภาษาจีนทักษะการพูด

สำหรับการสอบวัดความสามารถภาษาจีนด้านการพูดของทั้ง 3 ระดับมีการสอบทั้งหมด 3 ตอน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 7 แสดงวิธีการสอบวัดระดับในแต่ละระดับและเกณฑ์การสอบผ่าน

ระดับ	วิธีการสอบ	คะแนนรวม	เกณฑ์การสอบผ่าน (คะแนน)
ระดับต้น	1. ฟังและพูดตาม 2. ฟังและตอบคำถาม 3. ตอบคำถามที่กำหนด	100	60
ระดับกลาง	1. ฟังและพูดตาม 2. ดูภาพตอบคำถาม 3. ตอบคำถามที่กำหนด	100	60
ระดับสูง	1. ฟังและพูดตาม 2. อ่านออกเสียง 3. ตอบคำถามที่กำหนด	100	60

2. แนวคิดและทฤษฎีรูปแบบการเรียนรู้

ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้

นักวิชาการในประเทศ

อัจฉรา ธรรมภรณ์ (2530) อ้างถึงใน(กนกพร ศรีญาณลักษณ์, 2550) ได้กล่าวว่า รูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง ลักษณะและวิธีการที่ผู้เรียนชอบใช้ในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ

พัชรา จันทรา (2539) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนรู้หมายถึง วิธีการตอบสนองต่อสิ่งเร้าด้านการเรียนการสอนของผู้เรียนแต่ละคนด้วยวิธีการต่างๆ ที่ผู้เรียนใช้ในการแก้ปัญหา การเรียน การคิด และการมีสัมพันธภาพต่อบุคคลในสถานการณ์การเรียนการสอน

ณัฐวุฒิ กิรุงเรือง (2545) ได้กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้ว่า หมายถึงลักษณะของบริบทสิ่งแวดล้อม สภาพเงื่อนไขต่างๆ ในการเรียนที่นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ดี

นักวิชาการต่างประเทศ

รสริน พิมลบรรยงก์ (2542) ได้รวบรวมไว้ดังนี้

Davia A. Kolb(1976) ได้กล่าวว่ารูปแบบการเรียนรู้เป็นผลมาจากลักษณะนิสัยทางพันธุกรรมประสบการณ์เดิมและสภาพแวดล้อมในปัจจุบันที่ต่างกันทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างบุคคลและส่งผลถึงความแตกต่างของวิธีการเรียนรู้

Keefe (1979) ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้(Learning style) หมายถึงลักษณะทางกายภาพความคิดและความรู้สึกที่บุคคลใช้ในการรับรู้ตอบสนองและมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมทางการเรียนอย่างค่อนข้างคงที่

Ellis (1985) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนใช้อย่างสม่ำเสมอในการเรียนรู้ สร้างความคิดรวบยอด จัดระเบียบ และจดจำข้อมูล รูปแบบการเรียนรู้เป็นผลมาจากความชอบ ประสบการณ์เดิม รวมทั้งสภาพแวดล้อมที่ผู้เรียนอาศัยอยู่

Dunn (1995) ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ว่าเป็นทัศนคติของนักศึกษาที่เกี่ยวกับทิศทางที่นักศึกษาต้องการเรียน

Kauchak&Eggen (1998) ได้ให้ความหมายไว้ว่า รูปแบบการเรียนรู้เป็นวิธีการที่แต่ละคนชอบในการจัดกระทำ และจัดการข้อมูลเพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้า

Parkland College (2001) ได้ระบุความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ว่า หมายถึง เป็นวิธีการโดยทั่วไปที่บุคคลชอบใช้ในการเรียนรู้ และจดจำข้อมูล

ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้เป็นลักษณะที่ผู้เรียนแต่ละคนชอบใช้ในการเรียนรู้และปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอในกระบวนการเรียนรู้เพื่อแก้ปัญหา การมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอน โดยผู้เรียนแต่ละคนจะมีรูปแบบการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน

ประเภทของรูปแบบการเรียนรู้

กนกพร ศรีฐานลักษณ์ (2550) ได้จำแนกทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ออกเป็น 2 กลุ่มดังนี้

1. จำแนกตามพฤติกรรม(behavior) เป็นการจำแนกตามลักษณะของพฤติกรรมที่ตอบสนองต่อสภาพการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับสภาพภายในของผู้เรียน มี 2 แนวคิดสำคัญได้แก่ แนวคิดของ Grasha&Reicman และ Richard Mann

- 1.1 แนวคิดของ Grasha&Reicman เป็นแนวคิดที่เสนอพฤติกรรมของผู้เรียนในลักษณะความชอบ และการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและเพื่อนในชั้นเรียน

1.2 แนวคิดของ Richard Mann เป็นแนวคิดที่แบ่งผู้เรียนจากพฤติกรรมที่เกิดจากนิสัยผู้เรียนที่แสดงในชั้นเรียน

2. จำแนกตามแบบการคิด (cognitive style) เป็นการจำแนกตามกระบวนการคิด มี 2 แนวคิดที่ได้รับความสนใจได้แก่ แนวคิดของ Witkin และ แนวคิดของ Kolb

2.1 แนวคิดของ Witkin ได้จำแนกแบบการคิดของคนเป็น 2 แบบคือ แบบพึ่งพาและแบบอิสระ โดยพิจารณาบนพื้นฐานของการรับรู้สิ่งต่างๆ ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน

2.2 แนวคิดของ Kolb ได้เสนอทฤษฎีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ ซึ่งเป็นทฤษฎีที่กล่าวถึงกระบวนการเรียนรู้และการปรับตัวของแต่ละบุคคล

Grasha & Reicman ได้จำแนกรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนออกเป็น 6 แบบ ดังนี้

1. แบบอิสระ (Independent Style) เป็นกลุ่มที่มีลักษณะชอบคิดด้วยตนเอง ชอบทำงานด้วยตนเอง พึ่งความคิดเห็นของเพื่อนร่วมชั้น เชื้อมั่นความสามารถในการเรียนรู้ของตนเอง และจะเรียนรู้เนื้อหาที่ตนคิดว่าสำคัญ
2. แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant Style) เป็นกลุ่มที่มีลักษณะไม่สนใจเรียนในชั้นเรียน ไม่ชอบมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนร่วมกับเพื่อนและผู้สอน ไม่สนใจหรือมองข้ามสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องเรียน
3. แบบร่วมมือ (Collaboration Style) เป็นกลุ่มที่มีลักษณะเรียนรู้ได้ดีเมื่อร่วมแสดงความคิดเห็นให้ความร่วมมือกับผู้สอนและเพื่อนชอบทำงานร่วมกับผู้อื่นโดยมีความเห็นว่าห้องเรียนเป็นสถานที่เหมาะสมสำหรับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและเรียนรู้เนื้อหาวิชา
4. แบบพึ่งพา (Dependent Style) เป็นกลุ่มที่มีลักษณะใฝ่เรียนน้อยมากจะเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่กำหนดให้เรียนเท่านั้นมองผู้สอนและเพื่อนๆ เป็นแหล่งความรู้และแหล่งสนับสนุนช่วยเหลือแสวงหาคนที่สามารถแนะนำได้และต้องการทำงานตามคำสั่ง
5. แบบแข่งขัน (Competitive Style) เป็นกลุ่มที่มีลักษณะชอบแข่งขันเพื่อให้ผลการเรียนดีกว่าเพื่อนในชั้น ชอบการแข่งขันเพื่อให้ได้คะแนนและคำชมจากผู้สอน
6. แบบมีส่วนร่วม (Participant Style) เป็นกลุ่มที่มีลักษณะชอบเรียน ต้องการเรียนรู้เนื้อหาวิชาที่เรียนรับผิดชอบการเข้าเรียนในชั้นเรียนต้องการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนให้มากที่สุดแต่ไม่ชอบร่วมกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนในชั้นเรียน

Richard Mann ได้จำแนกรูปแบบวิธีเรียนจากพฤติกรรมของผู้เรียนเป็น 8 แบบ ดังนี้

1. แบบยินยอม (compliant) มีลักษณะยึดงานเป็นหลัก สนใจเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานของตน ไม่ชอบห้องเรียนที่ขาดระเบียบ มีความต้องการเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียน

2. แบบวิตกกังวล(anxious dependent) มีลักษณะวิตกกังวลสูงในทุกด้าน เช่น การวัดผลประเมินผลในวิชา ต้องการความช่วยเหลือจากผู้สอน และรู้สึกว่าตนเองไม่มีความสามารถ
3. แบบท้อใจ(discouraged) มีลักษณะที่ไม่พอใจในตัวเอง เมื่อมีสิ่งผิดพลาดเกิดขึ้นจะรู้สึกสละอายและโทษตัวเอง มองว่าคนอื่นไม่ใช่ศัตรู มีทัศนคติต่อตนเองในแง่ลบ ชอบแยกตัวเองออกจากกลุ่ม
4. แบบอิสระ(independent) มีลักษณะของความเป็นผู้ใหญ่มากกว่าผู้อื่นค่อนข้างสูง มีความมั่นใจในตัวเอง ทำงานอย่างมีความคิดสร้างสรรค์ เมื่อทำงานร่วมกับผู้อื่นมักจะต้องการทราบบทบาทของแต่ละคนอย่างชัดเจน
5. แบบวีรบุรุษ(heroic) พบในผู้เรียนเพศชาย มีลักษณะเป็นที่รู้จักของคนอื่น เรียนเก่ง ผลงานมีทั้งประเภทสร้างสรรค์ และสร้างสรรค์ มีความพึงพอใจในอำนาจทำให้พยายามสร้างเอกลักษณ์โดยการแสดงออก
6. แบบลอบยิง(sniper) ลักษณะเป็นพวกมองโลกในแง่ร้าย มีภูมิใจในตัวเองน้อย มีแนวโน้มเป็นปฏิปักษ์กับผู้สอน และหลบหนีการเผชิญหน้ากับผู้สอน
7. แบบแสวงหาความสนใจ(attentive) มีลักษณะของการมีบทบาททางสังคมมากกว่าด้านสติปัญญา มักสร้างความสัมพันธ์กับผู้สอนเพื่อได้รับการชื่นชม และจะไม่มีความสุขถ้าได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบหรือทำงานด้วยความสามารถของตนเอง
8. แบบสงบเงียบ(silent) มีลักษณะไม่ค่อยมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอน มีสัมพันธภาพกับผู้สอนน้อยมากและมีบทบาทในชั้นเรียนน้อย

Witkin ได้แบ่งรูปแบบการเรียนรู้ออกเป็น 2 แบบ ดังนี้

1. แบบการคิดแบบพึ่งพา (Field Dependence) มีลักษณะการรับรู้และจดจำข้อมูลข่าวสารในลักษณะคงสภาพของข้อมูลไว้เหมือนเดิมตามที่ข้อมูลปรากฏโดยไม่มีการปรับเปลี่ยนหรือจัดระบบข้อมูลใหม่มีความสามารถและทักษะทางสังคมดีเป็นบุคคลที่ชอบทำงานร่วมกับผู้อื่นมีความสามารถในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ดีมีความเข้าใจผู้อื่นต้องการมิตรภาพต้องการความคิดเห็นของผู้อื่นร่วมในการตัดสินใจและแก้ปัญหาชอบที่จะเรียนเป็นกลุ่มและชอบการเรียนที่มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนในชั้นเรียนรวมทั้งกับผู้สอนด้วย
2. แบบการคิดแบบอิสระ (Field Independence) มีลักษณะการรับรู้ข้อมูลข่าวสารและจดจำในลักษณะวิเคราะห์แยกแยะข้อมูลและมีการเปรียบเทียบความแตกต่างและความเหมือนระหว่างข้อมูล

ที่ได้รับมาใหม่กับข้อมูลเก่าที่มีอยู่เดิมมีการปรับเปลี่ยน โครงสร้างและจัดระเบียบข่าวสารข้อมูลที่ได้รับใหม่ตามความเข้าใจของตนเองมักจะมีความสามารถและทักษะทางสังคมน้อยมีความเป็นตัวของตัวเองสูงมีการตัดสินใจโดยอาศัยความคิดของตนเองเป็นหลักสามารถเรียนรู้ได้ดีในสภาพการเรียนรู้ที่มีลักษณะเป็นรายบุคคลและให้อิสระแก่ผู้เรียนชอบการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนตั้งเป้าหมายของงานด้วยตนเองและตอบสนองต่อการเสริมแรงภายในเช่นความต้องการมาตรฐานและค่านิยมของตนเองมากกว่าการเสริมแรงภายนอกชอบที่จะพัฒนากลวิธีการเรียนด้วยตนเองชอบที่จะจัดระบบโครงสร้างของเนื้อหาที่เรียนด้วยตัวเองจึงไม่มีปัญหาเมื่อเอกสารหรือวัสดุประกอบการเรียนจะอยู่ในรูปแบบที่ขาดการจัดระบบโครงสร้างของเนื้อหา

Kolb ได้แบ่งรูปแบบการเรียนรู้ออกเป็น 4 แบบ ดังนี้

- 1.แบบเอกนัย(Convergent Style) จะใช้ความสามารถในการเรียนรู้ด้านการสรุปเป็นแนวคิดนามธรรมและการทดลองปฏิบัติการตัดสินใจและการประยุกต์แนวความคิดมาใช้ในทางปฏิบัติ
- 2.แบบไดเอนัย(Divergent Style) มีจุดแข็งในการเรียนรู้ซึ่งตรงกันข้ามกับแบบเอกนัยโดยจะมีลักษณะการเรียนรู้ที่โดดเด่นในด้านประสบการณ์เชิงรูปธรรมและการสังเกตอย่างไตร่ตรองมีความสามารถในการจินตนาการและการรับรู้ถึงความหมายและคุณค่า
3. แบบซึมซับ(Assimilation Style) มีความสามารถในการรับรู้โดดเด่นในด้านการสรุปเป็นแนวคิดนามธรรมและการสังเกตไตร่ตรองลักษณะการเรียนรู้อยู่บนการให้เหตุผลลงใจชอบรวบรวมข้อมูลอย่างกว้างขวางจากแหล่งต่างๆเข้าใจสิ่งที่มีความแตกต่างและสามารถรวบรวมเพื่ออธิบายความหมายได้จากการนำมาคิดสรุปด้วยเหตุผล
4. แบบปฏิบัติ(Accommodative Style) มีลักษณะการเรียนรู้ที่โดดเด่นทางด้านประสบการณ์เชิงรูปธรรมและการทดลองปฏิบัติจริงสามารถลงมือปฏิบัติแผนงานและหน้าที่ต่างๆให้ประสบความสำเร็จสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในประสบการณ์ใหม่ชอบมองหาโอกาสการเสี่ยงและการปฏิบัติ

จากแนวคิดและทฤษฎีที่กล่าวมาแล้วข้างต้น พบว่ารูปแบบการเรียนรู้มีการเปลี่ยนแปลงไปตามช่วงเวลา ในแต่ละยุคสมัยมีการนำเสนอแนวคิดและทฤษฎีที่หลากหลาย ซึ่งแต่ละรูปแบบล้วนมีจุดเด่นจุดด้อย แต่ละแนวคิดผู้สอนสามารถนำมาบูรณาการเพื่อประโยชน์ในการจัดกระบวนการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนได้

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษา

3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้

งานวิจัยในประเทศ

รสริน พิมลบรรยงก์ (2542) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาสถาบันราชภัฏนครราชสีมาที่เป็นนักศึกษาภาคปกติและนักศึกษาที่เป็นบุคลากรประจำการเพื่อเปรียบเทียบเจตคติที่มีต่อรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาจำแนกตามเพศประเภทผู้เรียนและสาขาวิชาโดยใช้เครื่องมือที่พัฒนามาจากแบบวัดการเรียนรู้ของกราชและไรช์แมน(Grasha and Reichman) การวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาภาคปกติสถาบันราชภัฏนครราชสีมาชอบรูปแบบการเรียนรู้แบบให้ความร่วมมือสูงสุด ชอบรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม รองลงมาและชอบรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงน้อยที่สุด ส่วนนักศึกษาที่เป็นบุคลากรประจำการสถาบันราชภัฏนครราชสีมาชอบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงสูงสุด ชอบรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน รองลงมาและชอบรูปแบบมีส่วนร่วมน้อยที่สุด เปรียบเทียบระหว่างประเภทของผู้เรียนพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. นักศึกษาชายและหญิงชอบรูปแบบการเรียนรู้แบบให้ความร่วมมือสูงสุดและชอบรูปแบบหลีกเลี่ยงน้อยที่สุดโดยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3. นักศึกษาต่างสาขาวิชาชอบรูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกันโดยนักศึกษาศาขาศึกษาชอบรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันสูงกว่านักศึกษาศาขาศาสตร์มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สุชีรา พูลสิน (2545) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการ (กศ.บป.) รุ่นที่ 14 ของสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราชเพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้จำแนกตามเพศอายุประสบการณ์ทำงานและคณะที่ศึกษาโดยใช้เครื่องมือที่พัฒนามาจากแบบวัดการเรียนรู้ของกราชและไรช์แมน(Grasha and Reichman) ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการ (กศ.บป.) รุ่นที่ 14 ของสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราชชอบใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมรูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระและรูปแบบการเรียนรู้แบบให้ความร่วมมือรูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพาอยู่ในระดับมากรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันชอบใช้ในระดับปานกลางรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยงชอบใช้ในระดับน้อย

2. นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการ (กศ.บป.) รุ่นที่ 14 ของสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราชชอบใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระและแบบให้ความร่วมมือมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักศึกษาชายชอบใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระและแบบให้ความร่วมมือสูงกว่านักศึกษาหญิง

3. นักศึกษาโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการ (กศ.บป.) รุ่นที่ 14 ของสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราชที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปีและตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไปชอบใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักศึกษาที่มีอายุตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไปชอบใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากกว่านักศึกษาที่มีอายุต่ำกว่า 25 ปี

4. นักศึกษาโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการ (กศ.บป.) รุ่นที่ 14 ของสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราชที่มีประสบการณ์ทำงานต่างกันชอบใช้รูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน

5. นักศึกษาโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการ (กศ.บป.) รุ่นที่ 14 ของสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราชที่สังกัดคณะต่างกันชอบใช้รูปแบบการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักศึกษาที่สังกัดคณะครุศาสตร์ชอบใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบฟังพาและรูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขันแตกต่างจากนักศึกษาที่สังกัดคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสังกัดคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

รุ่งฟ้า กิติยานุสันต์ (2548) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามเพศ ปีที่เข้าศึกษา และสาขาวิชา โดยใช้แบบสอบถามที่พัฒนามาจากแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ของกรasha และไรช์แมน (Grasha and Reichman) ซึ่งการวิจัยพบว่า

1. นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ มีรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือมากที่สุด รองลงมาคือแบบฟังพา แบบมีส่วนร่วม แบบอิสระ และแบบที่น้อยที่สุดคือแบบแข่งขัน
2. นิสิตคณะศึกษาศาสตร์ ที่มีเพศต่างกัน ปีที่เข้าศึกษาต่างกัน และสาขาวิชาแตกต่างกัน มีรูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน

วิไลลักษณ์ ตางามและคณะ (2550) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ภาควิชา โดยใช้เครื่องมือที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ของกรasha และไรช์แมน (Grasha and Reichman) พบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม และแบบร่วมมืออยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ แบบอิสระ แบบฟังพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน

ตามลำดับ ขณะที่รูปแบบการเรียนแบบแข่งขันและแบบมีส่วนร่วมมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยรูปแบบการเรียนแบบแข่งขันมีอิทธิพลเชิงลบ ส่วนรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กนกพร ศรีญาณลักษณ์ (2550) ได้ศึกษารูปแบบการเรียนภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนภาษาจีนของนิสิต ซึ่งจำแนกตามเพศ ชั้นปี และกลุ่มวิชา เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยพัฒนาจากแบบสอบถามรูปแบบการเรียนรู้ของกราสาและไรช์แมน(Grasha and Reichman) ผลวิจัยพบว่า

1. นิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก รองลงมาเป็นแบบอิสระ แบบร่วมมือแบบพึ่งพา และแบบแข่งขันอยู่ในระดับกลาง แบบหลีกเลี่ยงอยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ
2. นิสิตที่มีเพศต่างกันมีรูปแบบการเรียนที่ไม่แตกต่างกัน
3. นิสิตที่ชั้นปีต่างกันมีรูปแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงและแบบพึ่งพา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
4. นิสิตที่กลุ่มวิชาต่างกันมีรูปแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยง และแบบมีส่วนร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

3.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนภาษา

งานวิจัยในประเทศ

ปิยะธิดา ช้างพัง ปิยะชาติ โชคพิพัฒน์และธรี วาริสงค์ (2545) ได้ศึกษาความพร้อมในการเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความพร้อมภายในของนักศึกษา 3 ด้านคือ ความรู้ความเข้าใจ ภาวะการเรียนรู้และความต้องการรูปแบบการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบวัดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในระดับปานกลางมีภาวะการเรียนรู้ในระดับค่อนข้างมากและมีความต้องการรูปแบบการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ในระดับปานกลาง

2. นักศึกษาเพศหญิงมีระดับวุฒิภาวะการเรียนรู้สูงกว่านักศึกษาเพศชายและมีแนวโน้มจะมีระดับความรู้ความเข้าใจและความต้องการรูปแบบการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้สูงกว่านักศึกษาเพศชาย
3. นักศึกษาที่ศึกษาต่างคณะมีความพร้อมในการเรียนด้านความรู้ความเข้าใจและด้านวุฒิภาวะการเรียนรู้แตกต่างกันด้านความต้องการมีส่วนร่วมในรูปแบบการเรียนรู้ นักศึกษาต่างคณะมีระดับความต้องการไม่แตกต่างกัน

ยิ่งรัก ชุนชาติประเสริฐ (2546) ได้วิจัยกลวิธีการเรียนภาษาจีนกลางของนักศึกษาไทยที่กำลังศึกษาวิชาเอกภาษาจีนกลางระดับปริญญาตรีและสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท หรือสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนภาษาจีน 5 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีด้านการจำ กลวิธีด้านความรู้ความคิด กลวิธีการชดเชยข้อบกพร่อง กลวิธีอภิปรายกลวิธีด้านอารมณ์และสังคมผลการวิจัยพบว่า

1. กลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรีและปริญญาโทใช้กลวิธีการเรียนภาษาจีนกลาง 5 กลวิธีเหมือนกันในสามลำดับแรก ได้แก่ กลวิธีการชดเชยข้อบกพร่อง กลวิธีด้านอารมณ์และสังคม และกลวิธีอภิปรายซึ่งใช้ในปริมาณมาก
2. กลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรีและปริญญาโทใช้กลวิธีการเรียนภาษาจีนกลางชนิดกลวิธีอภิปรายและกลวิธีด้านอารมณ์และสังคมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. กลุ่มนักศึกษาปริญญาตรีใช้วิธีการเรียนภาษาจีนจากพจนานุกรมฝึกพูดภาษาจีนกลางกับเพื่อนในชั้นเรียนมากกว่านักศึกษาปริญญาโท
4. นักศึกษาปริญญาโทใช้เวลาเพื่อฝึกฝนทักษะการพูดการอ่านและการเขียนโดยใช้คอมพิวเตอร์ภาษาจีน

ทวนทอง เชาวศิริพิงส์ (2546) ได้ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตภาคเหนือ เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ค่าสหสัมพันธ์พหุคูณ และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน ผลการวิจัยพบว่า

1. ปัจจัยด้านเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษโอกาสในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนในการเรียนภาษาอังกฤษนิสัยในการเรียนและคุณภาพการสอนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ระดับ0.01

2. ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตภาคเหนือ ได้แก่ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โอกาสในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและความสัมพันธ์ในกลุ่มเพื่อนในการเรียนภาษาอังกฤษโดยสามารถพยากรณ์ได้ร้อยละ 32.40

ทวีศักดิ์ ชันยศ (2550) ได้วิจัยกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามโดยจำแนกตามเพศคณะและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้พัฒนามาจากแบบสอบถามกลวิธีการเรียนภาษาของOxford(1990) ผลการวิจัยพบว่า

1. ภาพรวมกลวิธีการเรียนของนักศึกษามีระดับความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง โดยนักศึกษาเพศชายมีระดับความถี่การใช้มากกว่าเพศหญิงและนักศึกษาที่มีผลการเรียนดีจะใช้กลวิธีการเรียนมากกว่าคนที่มีการเรียนอ่อนอย่างมีนัยสำคัญ
2. คณะที่ศึกษาของนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับระดับความถี่การใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ

เปรมวดี ณ นครพนม (2551) ได้วิจัยกลวิธีการเรียนภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ภาคปกติ สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาจำนวน 23 คนเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือแบบสอบถามและใบรายงานผลการเรียนของนักศึกษาในรายวิชาการสนทนาภาษาญี่ปุ่น 1 การสนทนาภาษาญี่ปุ่น 2 การสนทนาภาษาญี่ปุ่น 3 และการสนทนาภาษาญี่ปุ่น 4 โดยใช้ค่าสถิติไคสแควร์ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีการเรียนกับความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสาร และใช้ค่าt-test เป็นเครื่องมือทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระดับการใช้กลวิธีการเรียนของนักศึกษาที่มีความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นในระดับต่างๆผลการวิจัยพบว่า

1. กลวิธีการเรียนหลักทั้ง 5 กลวิธีคือ กลวิธีชดเชยข้อบกพร่องกลวิธีด้านอารมณ์และสังคม กลวิธีการกลวิธีอภิปัญญา กลวิธีด้านการจำ และกลวิธีด้านความรู้ความคิด นักศึกษานำไปใช้ระดับปานกลาง กลวิธีที่นักศึกษาใช้มากที่สุดสามลำดับแรกคือ กลวิธีชดเชยข้อบกพร่อง กลวิธีด้านอารมณ์และสังคม และกลวิธีด้านการจำโดยใช้ในระดับปานกลาง

2. นักศึกษาร้อยละ 52.18 มีความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารระดับดี

3. ผลการเปรียบเทียบระดับการใช้กลวิธีการเรียนภาษาญี่ปุ่นระหว่างนักศึกษากลุ่มที่มีความสามารถดีและกลุ่มที่มีความสามารถปานกลางพบว่า ไม่มีความแตกต่างกันซึ่งความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้กลวิธีการเรียน

งานวิจัยต่างประเทศ

吴勇毅 (2007) ได้ศึกษากลวิธีการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาต่างชาติ มหาวิทยาลัย Shanghai Normal University ในสิ่งแวดล้อมทางภาษาที่แตกต่างกัน จำนวน 535 คน โดยใช้แบบสอบถามที่พัฒนาจากแบบสอบถามกลวิธีการเรียนของ Rebecca L. Oxford (1990) พบว่า

1. นักศึกษาต่างชาติใช้กลวิธีด้านชดเชยข้อบกพร่อง ด้านสังคม กลวิธีอภิปัญญา ด้านความรู้ความคิด และด้านอารมณ์มากที่สุด ขณะที่ด้านความจำใช้น้อยที่สุด
2. นักศึกษากลุ่มทวีปเอเชียและนักศึกษากลุ่มทวีปยุโรป มีกลวิธีการเรียนด้านชดเชยข้อบกพร่อง ด้านอารมณ์ ด้านสังคม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05 โดยกลวิธีทั้งสามด้าน กลุ่มทวีปเอเชียใช้กลวิธีด้านอารมณ์มากกว่ากลุ่มทวีปยุโรป แต่กลุ่มทวีปยุโรปจะใช้ด้านชดเชยข้อบกพร่องและด้านสังคมมากกว่ากลุ่มทวีปเอเชีย
3. นักศึกษาต่างชาติกลุ่มเพศหญิงใช้กลวิธีการเรียนด้านอารมณ์มากกว่านักศึกษาต่างชาติเพศชาย
4. กลวิธีการเรียนด้านความรู้ความคิด ด้านอภิปัญญา ด้านชดเชยข้อบกพร่อง และด้านสังคม มีความสัมพันธ์กับระดับความรู้ความสามารถภาษาจีนของนักศึกษาต่างชาติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
5. นักศึกษาต่างชาติที่เรียนภาษาจีนน้อยกว่า 3 ปี ใช้กลวิธีด้านความจำมากที่สุด ด้านนักศึกษาต่างชาติที่เรียนภาษาจีนมากกว่า 3 ปี จะใช้กลวิธีด้านชดเชยข้อบกพร่องมากที่สุด

李洁 (2011) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์การเรียนภาษาอังกฤษและกลวิธีการเรียนรู้ของนักศึกษาชาวจีนมหาวิทยาลัย Zhongnan University of Economics and Law จำนวน 187 คน โดยใช้แบบสอบถามแบบประเมินค่า 5 ระดับ ที่พัฒนาจาก 2 ทฤษฎี ได้แก่ แบบวัดบุคลิกภาพเชิงจิตวิทยา MBTI ของ Katharine Briggs และ Isabel (1990) และกลวิธีการเรียนรู้ของ Oxford (1990) ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาเพศชายมีลักษณะการเรียนรู้แบบปิดตัวโดยใช้วิธีความรู้สึกและการตัดสินใจ
2. กลวิธีการเรียนไม่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

3. รูปแบบการเรียนรู้มีผลกระทบต่อการเลือกใช้กลวิธีการเรียน

4. วิธีการเรียนแบบตัดสินใจและกลวิธีอภิปัญญา มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า รูปแบบการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนมีความหลากหลายและแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงเลือกใช้เครื่องมือในการสำรวจที่แตกต่างกัน แต่ทั้งหมดล้วนมีจุดประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียน เพื่อนำผลการวิจัยนำมาปรับใช้ในกระบวนการเรียนการสอน และมุ่งพัฒนาศักยภาพรูปแบบการเรียนรู้หรือวิธีการเรียนของผู้เรียนให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

ดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษารูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต โดยเลือกใช้แบบสำรวจพฤติกรรมการเรียนรู้ที่พัฒนาจากแบบสำรวจการเรียนรู้ของกราสส์และไรซ์แมน เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนของผู้เรียน โดยลักษณะแบบสำรวจการเรียนรู้ของกราสส์และไรซ์แมนเป็นลักษณะแบบสำรวจที่ให้ผู้เรียนได้สำรวจพฤติกรรมการเรียนรู้ของตนเอง ซึ่งแบบสำรวจนี้จะช่วยให้ผู้วิจัยทราบถึงรูปแบบการเรียนรู้ของผู้เรียนว่าเป็นไปในทิศทางใด และจะทำให้ผู้สอนสามารถออกแบบกิจกรรมส่งเสริมการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อพัฒนาการสอนให้มีประสิทธิภาพสูงสุด

บทที่ 3

ระเบียบและวิธีวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงสำรวจ เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์ต่อผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต มีขั้นตอนและระเบียบการวิจัยดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ปีที่ 1-4 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาจีน ปีการศึกษา 1/2558 จำนวน 182 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จำนวน 125 คน ใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) ซึ่งได้ดำเนินการวิจัยดังนี้

1. สำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในปีการศึกษา 1/ 2558
2. กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีของยามานะ (Taro Yamane)
3. ทำการสุ่มนักศึกษาที่เข้าเรียนในรายวิชาภาษาจีนเป็นผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่าง ดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แสดงจำนวนนักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
ที่เป็นประชากรและกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามเพศ และชั้นปี

นักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจ	ประชากร(คน)	กลุ่มตัวอย่าง(คน)
1. จำแนกตามเพศ		
เพศชาย	26	16
เพศหญิง	156	109
รวม	182	125
2. จำแนกตามชั้นปี		
ปี 1	77	50
ปี 2	41	24
ปี 3	33	20
ปี 4	31	31
รวม	182	125

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้แบ่งเป็น 2 ประเภทได้แก่ 1.แบบสอบถาม
รูปแบบการเรียนรู้ 2. แบบทดสอบวัดระดับภาษาจีนระดับ 4 (HSK4)

1. แบบสอบถามการเรียนรู้ของนักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ธุรกิจบัณฑิตย์ ผู้วิจัยได้พัฒนาจากรูปแบบการเรียนรู้ของกราชาและไรซ์แมน ซึ่งแบ่งรูปแบบการ
เรียนรู้เป็น 6 แบบ คือ

1. แบบอิสระ(Independent Style)
2. แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant Style)
3. แบบร่วมมือ (Collaborative Style)
4. แบบพึ่งพา (Dependent Style)
5. แบบแข่งขัน (Competitive Style)
6. แบบมีส่วนร่วม (Participant Style)

แบบสอบถามแบ่งเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ ชั้นปี ประสบการณ์ในการเรียนภาษาจีน เชื้อชาติ โอกาสในการใช้ภาษาจีน เป้าหมายในการเรียนภาษาจีน ประสบการณ์ในการเข้าสอบวัดระดับภาษาจีน ความต้องการสอบวัดระดับภาษาจีน และ ความสามารถในการใช้ภาษาจีน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบจำนวน 8 ข้อ และเรียงลำดับตามความสำคัญจำนวน 1 ข้อ

ตอนที่ 2 รูปแบบการเรียนภาษาจีนของนักศึกษา ซึ่งสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมในการเรียนรู้ภาษาจีนจำนวน 30 ข้อ โดยคำถามมีความสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนทั้ง 6 แบบ ของกรชาและไรซ์แมน (Grasha and Riechmann) แบบสอบถามเป็นลักษณะมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ กำหนดเกณฑ์น้ำหนักของระดับการปฏิบัติในการเรียนดังนี้

- 5 หมายถึง ทำพฤติกรรมนั้นทุกครั้ง
- 4 หมายถึง ทำพฤติกรรมนั้นบ่อยครั้ง
- 3 หมายถึง ทำพฤติกรรมนั้นบางครั้ง
- 2 หมายถึง ทำพฤติกรรมนั้นน้อยครั้ง
- 1 หมายถึง ไม่ทำพฤติกรรมนั้นเลย

ในการตอบแบบสอบถามให้เลือกเพียงคำตอบเดียว รูปแบบการเรียนแต่ละแบบมีคำถาม 5 ข้อ รวมทั้งหมด 30 ข้อ ในแต่ละข้อคำถามสลับที่รูปแบบการเรียน ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามจะไม่สามารถระบุรูปแบบการเรียนแต่ละแบบ รายละเอียดดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 แสดงรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนและสัดส่วนของข้อคำถามที่ออกแบบในแบบสอบถาม

ลำดับที่	รูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีน	คำถามข้อที่				
1	แบบอิสระ(Independent Style)	1	7	13	19	25
2	แบบหลีกเลี่ยง (Avoidant Style)	2	8	14	20	26
3	แบบร่วมมือ(Collaborative Style)	3	9	15	21	27
4	แบบพึ่งพา (Dependent Style)	4	10	16	22	28
5	แบบแข่งขัน (Competitive Style)	5	11	17	23	29
6	แบบมีส่วนร่วม (Participant Style)	6	12	18	24	30

2. แบบทดสอบวัดระดับภาษาจีนระดับ4 (HSK4) ผู้วิจัยเลือกใช้ข้อสอบมาตรฐานของสำนักงานส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาจีนนานาชาติ(Hanban) ปีค.ศ.2012 รหัสชุดข้อสอบ H41327

3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการเรียนรู้(Student Learning Styles Scales) ทำความเข้าใจเกี่ยวกับเนื้อหาเพื่อนำมาพัฒนาสร้างแบบสอบถาม
2. ศึกษารูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 6 รูปแบบของกราสาและไรส์แมน(Grasha and Riechmann) โดยผู้วิจัยได้ศึกษาแบบสอบถามตัวอย่างและนำมาปรับให้เหมาะสม โดยได้กำหนดแบบสอบถามไว้ 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

ตอนที่ 2 รูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีน

3. นำแบบสอบถามที่พัฒนาและปรับปรุงนำเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน เพื่อพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (content validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิประกอบด้วย

3.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อัญชลี ทองเฒ
ภาษาไทยเพื่องานอาชีพ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

อาจารย์ประจำหลักสูตร

3.2 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เอกสิทธิ์ ชินอัครพงศ์
ภาษาจีน มหาวิทยาลัยนเรศวร

อาจารย์ประจำหลักสูตร

3.3 อาจารย์วรรณ เหล่าเขตกิจ
ภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี

อาจารย์ประจำหลักสูตร

ขั้นตอนการหาคุณภาพของเครื่องมือสำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการดังนี้

1. นำแบบสอบถามที่ผ่านการพิจารณาของผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ
2. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงตามข้อเสนอแนะให้ผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาลงคะแนนความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม(IOC)
3. นำแบบสอบถามไปทดลองใช้กับนักศึกษาในหลักสูตรภาษาจีนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 38 คน นำแบบสอบถามดังกล่าวมาหาความเชื่อมั่น ด้วยวิธีการหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ 0.856

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยดำเนินการแจกแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักศึกษาในหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ ชั้นปีที่1-4 ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1/ 2558 จำนวน 125 คน โดยเก็บแบบสอบถามด้วยตนเองในรายวิชาที่สอน และผ่านอาจารย์ท่านอื่นในชั้นปีอื่นๆที่ไม่ได้สอนด้วยตนเอง ซึ่งเก็บแบบสอบถามได้จำนวน 125 ฉบับ
2. นำแบบสอบถามที่รับคืนมาตรวจสอบความถูกต้องพบว่าแบบสอบถามที่สมบูรณ์และสามารถนำไปวิเคราะห์ข้อมูลได้ มีจำนวน 123 ฉบับ

5.การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. นำแบบสอบถามที่รับคืนมาทั้งหมดลงรหัสในแต่ละฉบับ และจัดทำคะแนนเป็นรายข้อให้ตรงกับรหัสของแต่ละฉบับในโปรแกรมวิเคราะห์ทางสถิติ SPSS (SPSS V.17)

2. นำข้อมูลที่บันทึกในโปรแกรมไปประมวลผล โดยวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานรายรูปแบบและรายข้อ เพื่อทราบการกระจายของข้อมูลเป็นรายข้อ ทดสอบค่าที (t-test) เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนจำแนกตามเพศ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนจำแนกตามชั้นปี และทดสอบความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธี Sheffe'

3. นำข้อมูลค่าเฉลี่ยจากการวิเคราะห์รายรูปแบบและรายข้อมาแปลความหมายโดยใช้วิธีการคำนวณความกว้างของอันตรภาคชั้นโดยใช้สมการประมาณค่า (rating scale) ของ Likert Scale ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{จากสูตรความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{(\text{คะแนนสูงสุด}-\text{คะแนนต่ำสุด})}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{(5-1)}{5} \\ &= 0.8 \end{aligned}$$

การแปลความหมายคะแนนเฉลี่ยที่ได้มาจัดระดับการปฏิบัติเป็น 5 ระดับ คือ

คะแนนเฉลี่ย	4.21 – 5.00	หมายถึงระดับการปฏิบัติการเรียนรู้รูปแบบนั้นมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.41 – 4.20	หมายถึงระดับการกปฏิบัติการเรียนรู้รูปแบบนั้นมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.61 – 3.40	หมายถึง ระดับการปฏิบัติการเรียนรู้รูปแบบนั้นปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.81 – 2.60	หมายถึง ระดับการปฏิบัติการเรียนรู้รูปแบบนั้นน้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00 – 1.80	หมายถึง ระดับการปฏิบัติการเรียนรู้รูปแบบนั้นน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัย มีดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการหาค่าร้อยละ
2. วิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้ของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ โดยการหาค่า t-test
4. ทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ ชั้นปี โดยการหาค่า t-test

5. ทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนของผู้ตอบแบบสอบถามในการเรียนรูปแบบต่างๆ โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA)
6. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเพื่อเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้ของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามชั้นปี โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA)
7. ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของแต่ละชั้นปี โดยวิธี Sheffe' ในกรณีที่พบความแตกต่าง

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ผู้วิจัยจะเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยการหาค่าร้อยละ (Percentage) โดยนำเสนอข้อมูลในรูปแบบของตารางข้อมูลพร้อมคำบรรยาย

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) นำเสนอข้อมูลในรูปแบบของตารางพร้อมคำอธิบาย

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการเปรียบเทียบการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จำแนกตามเพศโดยการหาค่าที (t-test) จำแนกตามชั้นปี โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One- Way ANOVA) นำเสนอข้อมูลในรูปแบบของตารางพร้อมคำอธิบาย

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน ของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา CB384 ภาษาจีนเพื่อการสอบวัดมาตรฐาน และนักศึกษาที่ไม่ได้ลงทะเบียนเรียน โดยการหาค่าที (t-test)

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตารางที่ 10 แสดงจำนวนและค่าร้อยละข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนภาษาจีน

หลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ ปีการศึกษา 2558

ลักษณะทั่วไป	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศชาย	16	13
เพศหญิง	107	87
รวม	123	100

จากตารางที่ 10 จำนวนนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 87 เป็นเพศชายคิดเป็นร้อยละ 13

ตารางที่ 11 แสดงจำนวนและค่าร้อยละข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ จำแนกตามชั้นปี

ลักษณะทั่วไป	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ปี 1	50	40.7
ปี 2	24	19.5
ปี 3	20	16.3
ปี 4	29	23.6

จากตารางที่ 11 ผลการวิเคราะห์สถานภาพทั่วไปของนักศึกษาโดยจำแนกเป็นชั้นปีพบว่า นักศึกษาปีที่ 1 มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 40.7 รองลงมาเป็นนักศึกษาปีที่ 4 ร้อยละ 23.6 นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 19.5 และน้อยที่สุดเป็นนักศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 16.3

ตารางที่ 12 แสดงจำนวนและค่าร้อยละประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาจีนก่อนเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัย
ธุรกิจบัณฑิตย์จำแนกตามปีที่เรียน

ลักษณะทั่วไป	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1 ปี	10	8.1
2-3 ปี	51	41.5
มากกว่า 3 ปี	35	28.5
ไม่ระบุ	27	22

จากตารางที่ 12 พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ร้อยละ 41.5 เคยเรียนภาษาจีนเป็นเวลา 2-3 ปี รองลงมาเคยเรียนภาษาจีนมากกว่า 3 ปี คิดเป็นร้อยละ 28.5 และร้อยละ 8.1 เป็นผู้ที่เคยเรียนภาษาจีน 1 ปี

ตารางที่ 13 แสดงจำนวนและค่าร้อยละประสบการณ์สอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถาม

ลักษณะทั่วไป	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เคยสอบ	31	25.2
ไม่เคยสอบ	89	72.4
ไม่ระบุ	3	2.4

จากตารางที่ 13 พบว่านักศึกษาส่วนมากไม่เคยเข้าสอบวัดระดับภาษาจีนมากถึงร้อยละ 72.4 และผู้ที่เคยสอบมีร้อยละ 25.2

ตารางที่ 14 แสดงจำนวนและค่าร้อยละความต้องการสอบวัดระดับภาษาจีนในระดับต่างๆ เมื่อ
นักศึกษาสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ลักษณะทั่วไป	จำนวน(คน)	ร้อยละ
HSK1	7	5.7
HSK2	2	1.6
HSK3	21	17.1
HSK4	56	45.5
HSK5	26	21.1
HSK6	4	3.3
ไม่ระบุ	7	5.7

จากตารางที่ 14 พบว่านักศึกษามีความต้องการสอบระดับ HSK4 สูงสุดที่ร้อยละ 45.5
รองลงมาคือ ระดับ HSK5 คิดเป็นร้อยละ 21.1 และ ระดับ HSK3 ร้อยละ 21 ระดับ HSK1 ร้อยละ
5.7 และระดับ HSK2 ร้อยละ 1.6 น้อยที่สุด ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลป
ศาสตร มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย

ตารางที่ 15 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนของ
นักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตยในภาพรวม

รูปแบบการเรียนรู้	$\bar{x}$	S.D.	ระดับการปฏิบัติ	ลำดับที่
1. รูปแบบอิสระ(Independent)	3.611	0.510	มาก	2
2. รูปแบบหลีกเลี่ยง(Avoidant)	2.283	0.601	น้อย	6
3. รูปแบบร่วมมือ (Collaboration)	3.847	0.502	มาก	1
4. รูปแบบพึ่งพา(Dependent)	3.466	0.544	มาก	4
5. รูปแบบแข่งขัน(competition)	3.023	0.784	ปานกลาง	5
6. รูปแบบมีส่วนร่วม (Participant)	3.495	0.454	มาก	3

จากตารางที่ 15 พบว่านักศึกษามีรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ($\bar{x}=3.847$) รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ($\bar{x}=3.611$) และรูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา($\bar{x}=3.466$) ซึ่งมีระดับการปฏิบัติในระดับมาก รองลงมาคือ รูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน ($\bar{x}=3.023$) มีระดับปฏิบัติในระดับปานกลาง โดยรูปแบบการเรียนรู้แบบหลีกเลี่ยง($\bar{x}=2.283$) มีระดับการปฏิบัติในระดับน้อย ตามลำดับ

ตารางที่ 16 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบอิสระ
ของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ข้อและพฤติกรรมกรเรียน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับการปฏิบัติ	ลำดับ
1. ชอบที่จะเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองหากเป็นเนื้อหาที่สำคัญ	3.48	0.782	มาก	2
7. ทำงานด้วยความคิดเห็นของตนเอง	3.48	0.823	มาก	3
13. มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง	3.25	0.883	ปานกลาง	5
19. ยินดีรับฟังความคิดเห็นจากเพื่อนร่วมชั้นเมื่อต้องทำงานเป็นกลุ่ม	4.50	0.645	มากที่สุด	1
25. ชอบเรียนรู้ด้วยตนเอง เช่น ซื้อหนังสือมาอ่านเรียนในเว็บไซต์	3.37	0.994	ปานกลาง	4

จากตารางที่ 16 รูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบอิสระของนักศึกษา เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังต่อไปนี้

ลำดับที่ 1 ยินดีรับฟังความคิดเห็นจากเพื่อนร่วมชั้นเมื่อต้องทำงานเป็นกลุ่ม($\bar{x}=4.50$)

ลำดับที่ 2 ชอบที่จะเรียนรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองหากเป็นเนื้อหาที่สำคัญ($\bar{x}=3.48$)

ลำดับที่ 3 ทำงานด้วยความคิดเห็นของตนเอง($\bar{x}=3.48$)

ลำดับที่ 4 ชอบเรียนรู้ด้วยตนเองเช่นซื้อหนังสือมาอ่านเรียนในเว็บไซต์($\bar{x}=3.37$)

ลำดับที่ 5 มีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง($\bar{x}=3.25$)

ตารางที่ 17 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบ
หลักเลี้ยงของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ข้อและพฤติกรรมกรเรียน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับการปฏิบัติ	ลำดับ
2. ไม่สนใจเนื้อหาหรือกิจกรรมวิชาภาษาจีนในชั้นเรียน	2.00	0.923	น้อย	3
8. ไม่ชอบการเข้าชั้นเรียน	1.74	0.886	น้อยที่สุด	4
14. ไม่สนใจการทำงานเป็นกลุ่มทั้งในและนอกชั้นเรียน	1.68	0.833	น้อยที่สุด	5
20. ทำการบ้านและฝึกฝนเพียงลำพัง	3.46	0.832	มาก	1
26. เลี่ยงการตอบคำถามในชั้นเรียนและการเผชิญหน้ากับผู้สอน	2.54	0.994	น้อย	2

จากตารางที่ 17 รูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบหลักเลี้ยงของนักศึกษา เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังต่อไปนี้

ลำดับที่ 1 ทำการบ้านและฝึกฝนเพียงลำพัง($\bar{x}=3.46$)

ลำดับที่ 2 เลี่ยงการตอบคำถามในชั้นเรียนและการเผชิญหน้ากับผู้สอน($\bar{x}=2.54$)

ลำดับที่ 3 ไม่สนใจเนื้อหาหรือกิจกรรมวิชาภาษาจีนในชั้นเรียน($\bar{x}=2.00$)

ลำดับที่ 4 ไม่ชอบการเข้าชั้นเรียน($\bar{x}=1.74$)

ลำดับที่ 5 ไม่สนใจการทำงานเป็นกลุ่มทั้งในและนอกชั้นเรียน($\bar{x}=1.68$)

ตารางที่ 18 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบร่วมมือของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ข้อและพฤติกรรมการเรียน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ การ ปฏิบัติ	ลำดับ
3.เมื่อร่วมกิจกรรมกับเพื่อนร่วมชั้นทำให้การเรียนภาษาจีนดีขึ้น	3.84	0.729	มาก	3
9.ชอบทำกิจกรรมกลุ่มมากกว่าทำคนเดียวเพราะประสบความสำเร็จ	3.58	0.975	มาก	4
15.เรียนรู้การใช้ภาษาจีนจากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนร่วมชั้น	3.52	0.843	มาก	5
21.การเรียนรู้ในชั้นเรียนโดยมีครูผู้สอนมีประโยชน์มากกว่าเรียนด้วยตนเอง	4.27	0.821	มากที่สุด	1
27.ได้รับความรู้จากการสนทนาร่วมกับอาจารย์และเพื่อนร่วมชั้น	4.07	0.797	มาก	2

จากตารางที่ 18 รูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบร่วมมือของนักศึกษา เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังต่อไปนี้

ลำดับที่ 1 การเรียนรู้ในชั้นเรียนโดยมีครูผู้สอนมีประโยชน์มากกว่าเรียนด้วยตนเอง($\bar{x}$ = 4.27)

ลำดับที่ 2 ได้รับความรู้จากการสนทนาร่วมกับอาจารย์และเพื่อนร่วมชั้น($\bar{x}$ = 4.07)

ลำดับที่ 3 เมื่อร่วมกิจกรรมกับเพื่อนร่วมชั้นทำให้การเรียนภาษาจีนดีขึ้น($\bar{x}$ = 3.84)

ลำดับที่ 4 ชอบทำกิจกรรมกลุ่มมากกว่าทำคนเดียวเพราะประสบความสำเร็จ($\bar{x}$ = 3.58)

ลำดับที่ 5 เรียนรู้การใช้ภาษาจีนจากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนร่วมชั้น($\bar{x}$ = 3.52)

ตารางที่ 19 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบพึ่งพาของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ข้อและพฤติกรรมกรเรียน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับการปฏิบัติ	ลำดับ
4.จะทำงานวิชาภาษาจีนตามที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนเท่านั้น	3.31	1.087	ปานกลาง	3
10.ต้องการให้ผู้สอนตรวจสอบความถูกต้องของงานหรือการบ้าน	4.33	0.826	มากที่สุด	1
16.เมื่อมีปัญหาในการเรียนภาษาจีนจะปรึกษาเพื่อนที่เก่งกว่าหรือถามผู้สอน	4.20	0.865	มาก	2
22.ลอกงานของเพื่อนเพราะคิดว่าถูกต้องมากกว่าของตน	2.42	1.000	น้อย	5
28.เรียนภาษาจีนแค่ในตำราและกิจกรรมในชั้นเรียนจากอาจารย์	3.08	1.021	ปานกลาง	4

จากตารางที่ 19 รูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบพึ่งพาของนักศึกษา เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังต่อไปนี้

ลำดับที่ 1 ต้องการให้ผู้สอนตรวจสอบความถูกต้องของงานหรือการบ้าน($\bar{x}=4.33$)

ลำดับที่ 2 เมื่อมีปัญหาในการเรียนภาษาจีนจะปรึกษาเพื่อนที่เก่งกว่าหรือถามผู้สอน($\bar{x}=4.20$)

ลำดับที่ 3 จะทำงานวิชาภาษาจีนตามที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียนเท่านั้น($\bar{x}=3.31$)

ลำดับที่ 4 เรียนภาษาจีนแค่ในตำราและกิจกรรมในชั้นเรียนจากอาจารย์($\bar{x}=3.08$)

ลำดับที่ 5 ลอกงานของเพื่อนเพราะคิดว่าถูกต้องมากกว่าของตน($\bar{x}=2.42$)

ตารางที่ 20 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบแข่งขัน
ของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ข้อและพฤติกรรมกรเรียน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับการปฏิบัติ	ลำดับ
5.ตอบคำถามภาษาจีนในชั้นเรียนได้ก่อนเพื่อนร่วมชั้น	2.91	2.686	ปานกลาง	3
11.ชอบเรียนภาษาจีนเมื่อผู้สอนกล่าวชม	3.85	0.950	มาก	1
17.เมื่อมีการทดสอบข้อแข่งขันเพื่อทำคะแนนให้ได้มากๆ	2.79	0.977	ปานกลาง	4
23.พยายามทำงานวิชาภาษาจีนให้ดีหรือเร็วกว่าเพื่อนร่วมชั้น	2.94	1.011	ปานกลาง	2
29.ชอบทำกิจกรรมภาษาจีนที่ต้องแข่งขันระหว่างบุคคลหรือกลุ่มคน	2.67	1.067	ปานกลาง	5

จากตารางที่ 20 รูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบแข่งขันของนักศึกษา เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังต่อไปนี้

ลำดับที่ 1 ชอบเรียนภาษาจีนเมื่อผู้สอนกล่าวชม($\bar{x}=3.85$)

ลำดับที่ 2 พยายามทำงานวิชาภาษาจีนให้ดีหรือเร็วกว่าเพื่อนร่วมชั้น($\bar{x}=2.94$)

ลำดับที่ 3 ตอบคำถามภาษาจีนในชั้นเรียนได้ก่อนเพื่อนร่วมชั้น($\bar{x}=2.91$)

ลำดับที่ 4 เมื่อมีการทดสอบข้อแข่งขันเพื่อทำคะแนนให้ได้มากๆ($\bar{x}=2.79$)

ลำดับที่ 5 ชอบทำกิจกรรมภาษาจีนที่ต้องแข่งขันระหว่างบุคคลหรือกลุ่มคน($\bar{x}=2.67$)

ตารางที่ 21 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบมีส่วนร่วมของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ข้อและพฤติกรรมการเรียน	$\bar{x}$	S.D.	ระดับการปฏิบัติ	ลำดับ
6. ชอบทำกิจกรรมวิชาภาษาจีนในชั้นเรียน	2.91	0.775	ปานกลาง	3
12. กระตือรือร้นทำงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน	3.85	0.652	มาก	1
18. ไม่ชอบทำกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน	2.79	0.978	ปานกลาง	4
24. ยินดีทำงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน	2.94	0.823	ปานกลาง	2
30. สนใจสอบถามประเด็นที่สงสัยกับอาจารย์และเพื่อนๆ ในชั้นเรียน	2.67	0.903	ปานกลาง	5

จากตารางที่ 21 รูปแบบการเรียนภาษาจีนแบบมีส่วนร่วมของนักศึกษา เรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยได้ดังต่อไปนี้

ลำดับที่ 1 กระตือรือร้นทำงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน($\bar{x}=3.85$)

ลำดับที่ 2 ยินดีทำงานที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน($\bar{x}=2.94$)

ลำดับที่ 3 ชอบทำกิจกรรมวิชาภาษาจีนในชั้นเรียน($\bar{x}=2.91$)

ลำดับที่ 4 ไม่ชอบทำกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน($\bar{x}=2.79$)

ลำดับที่ 5 สนใจสอบถามประเด็นที่สงสัยกับอาจารย์และเพื่อนๆ ในชั้นเรียน($\bar{x}=2.67$)

ตารางที่ 22 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของรูปแบบการเรียนภาษาจีนของ
นักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ จำแนกตามชั้นปี

รูปแบบ การเรียน	ปี 1(N=50)		ระดับ การ ปฏิบัติ	ปี2(N=24)		ระดับ การ ปฏิบัติ	ปี3(N=20)		ระดับ การ ปฏิบัติ	ปี4(N=29)		ระดับ การ ปฏิบัติ
	$\bar{x}$	S.D.		$\bar{x}$	S.D.		$\bar{x}$	S.D.		$\bar{x}$	S.D.	
1. แบบ อิสระ	3.672	0.529	มาก	3.650	0.355	มาก	3.710	0.529	มาก	3.420	0.532	มาก
2. แบบ หลีกเลี่ยง	2.176	0.456	น้อย	2.400	0.712	น้อย	2.490	0.760	น้อย	2.234	0.526	น้อย
3. แบบ ร่วมมือ	3.784	0.469	มาก	4.033	0.419	มาก	3.890	0.582	มาก	3.800	0.537	มาก
4. แบบ พึ่งพา	3.336	0.487	ปาน กลาง	3.491	0.510	มาก	3.710	0.603	มาก	3.510	0.557	มาก
5. แบบ แข่งขัน	3.128	0.890	ปาน กลาง	3.083	0.629	ปาน กลาง	3.190	0.809	ปาน กลาง	2.717	0.554	ปาน กลาง
6. แบบมี ส่วนร่วม	3.544	0.442	มาก	3.561	0.416	มาก	3.560	0.517	มาก	3.365	0.441	ปาน กลาง
รวม	3.273	0.545	ปาน กลาง	3.369	0.506	ปาน กลาง	3.425	0.633	มาก	3.174	0.524	ปาน กลาง

จากตารางที่ 22 พบว่ารูปแบบการเรียนภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ
จำแนกตามชั้นปี และเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปน้อยคือ ปี3($\bar{x}$ =3.425) ปี 2 ($\bar{x}$ =3.369) ปี1
($\bar{x}$ =3.273) และปี 4 ($\bar{x}$ =3.174) โดยทั้ง 4 ชั้นปี มีการปฏิบัติในระดับปานกลาง

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการเปรียบเทียบการเรียนภาษาจีนนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีน
ธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ จำแนกตามเพศโดยการหาค่าที(t-test) จำแนก
ตามชั้นปี โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว(One- Way ANOVA)

ตารางที่ 23 แสดงค่าเฉลี่ยเปรียบเทียบความแตกต่างรูปแบบการเรียนภาษาจีนของนักศึกษา
หลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ โดยจำแนกตามเพศ

รูปแบบการเรียน	เพศชาย N= 16			เพศหญิง N= 107			t	p-value
	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ	$\bar{x}$	S.D.	ระดับ		
1. แบบอิสระ	3.400	0.611	มาก	3.346	0.484	ปาน กลาง	-1.833	0.069
2. แบบหลีกเลี่ยง	2.287	0.551	ปาน กลาง	2.284	0.598	น้อย	0.021	0.983
3.แบบร่วมมือ	3.850	0.586	มาก	3.834	0.488	มาก	-0.031	0.975
4.แบบพึ่งพา	3.537	0.664	มาก	3.457	0.519	มาก	0.550	0.583
5.แบบแข่งขัน	3.100	0.640	ปาน กลาง	3.022	0.793	ปาน กลาง	0.373	0.710
6.แบบมีส่วนร่วม	3.375	0.418	มาก	3.517	0.457	มาก	-1.182	0.239
รวม	3.258	0.578	ปาน กลาง	3.243	0.556	ปาน กลาง		

จากตารางที่ 23 รูปแบบการเรียนภาษาจีนจำแนกตามเพศโดยรวม เพศชายมีค่าเฉลี่ย
($\bar{x}$)เท่ากับ 3.258 เพศหญิงมีค่าเฉลี่ย($\bar{x}$)เท่ากับ 3.243 มีระดับการปฏิบัติในระดับปานกลาง สำหรับ
รูปแบบรายข้อพบว่าไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ

เมื่อวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้จำแนกตามเพศในแต่ละรูปแบบโดยเรียงลำดับจากค่าเฉลี่ยพบว่า

เพศชาย

ลำดับที่ 1 รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ($\bar{x}=3.850$)ระดับการปฏิบัติในระดับมาก

ลำดับที่ 2 รูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา($\bar{x}=3.537$)ระดับการปฏิบัติในระดับมาก

ลำดับที่ 3 รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ($\bar{x}=3.400$)ระดับการปฏิบัติในระดับมาก

ลำดับที่ 4 รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม($\bar{x}=3.375$)ระดับการปฏิบัติในระดับมาก

ลำดับที่ 5 รูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน($\bar{x}=3.100$) ระดับการปฏิบัติปานกลาง

เพศหญิง

ลำดับที่ 1 รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ($\bar{x}=3.834$) มีระดับการปฏิบัติในระดับมาก

ลำดับที่ 2 รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม($\bar{x}=3.517$) ระดับการปฏิบัติในระดับมาก

ลำดับที่ 3 รูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา($\bar{x}=3.457$) ระดับการปฏิบัติในระดับมาก

ลำดับที่ 4 รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ($\bar{x}=3.346$) ระดับการปฏิบัติในระดับปานกลาง

ลำดับที่ 5 รูปแบบการเรียนรู้แบบแข่งขัน($\bar{x}=3.022$) ระดับการปฏิบัติปานกลาง

ตารางที่ 24 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบความแตกต่างรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตร
ภาษาจีนธุรกิจคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ จำแนกตามชั้นปี

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P
แบบอิสระ ระหว่างกลุ่ม	3	1.467	0.489	1.946	0.126
ภายในกลุ่ม	119	29.906	0.251		
รวม	122	31.374			
แบบหลักเฉียง ระหว่างกลุ่ม	3	1.826	0.609	1.782	0.154
ภายในกลุ่ม	119	40.655	0.342		
รวม	122	42.481			
แบบร่วมมือ ระหว่างกลุ่ม	3	1.127	0.376	1.523	0.212
ภายในกลุ่ม	119	29.359	0.247		
รวม	122	30.486			
แบบพึ่งพา ระหว่างกลุ่ม	3	2.108	0.703	2.516	0.062
ภายในกลุ่ม	119	33.238	0.279		
รวม	122	35.346			
แบบแข่งขัน ระหว่างกลุ่ม	3	3.896	1.299	2.240	0.087
ภายในกลุ่ม	119	69.014	0.580		
รวม	122	72.910			
แบบมีส่วนร่วม ระหว่างกลุ่ม	3	.700	.233	1.150	0.332
ภายในกลุ่ม	119	24.130	.203		
รวม	122	24.830			

จากตารางที่ 24 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนภาษาจีนของนักศึกษา
จำแนกตามชั้นปี พบว่า ในชั้นปีต่างๆ มีรูปแบบการเรียนไม่แตกต่างกันทางสถิติ

ตอนที่ 4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนของนักศึกษา
หลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา
CB384 ภาษาจีนเพื่อการสอบวัดมาตรฐาน และนักศึกษาที่ไม่ได้ลงทะเบียนเรียนโดยการหาค่าที (t-
test)

ตารางที่ 25 แสดงจำนวนและค่าร้อยละของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา CB384 ภาษาจีนเพื่อการสอบวัดมาตรฐานเป็น
วิชาเอกเลือก และนักศึกษาที่ไม่ได้ลงทะเบียนเรียน

การลงทะเบียนเรียน	จำนวน(คน)	ร้อยละ
ลงทะเบียนเรียนเป็นวิชาเอกเลือก	31	25.20
ไม่ได้ลงทะเบียนเรียนเป็นวิชาเอกเลือก	93	75.60
รวม	123	100

จากตารางที่ 25 นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา CB384 ภาษาจีนเพื่อการสอบมาตรฐาน
เป็นวิชาเอกเลือกมีจำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 25.20 และนักศึกษาที่ไม่ได้ลงทะเบียนเรียนมี
จำนวน 93 คน คิดเป็นร้อยละ 75.60

ตารางที่ 26 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการสอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ จำแนกตามชั้นปี

ชั้นปี	จำนวน(คน)	$\bar{x}$	S.D.
1	50	172.10	39.65
2	24	210.79	31.97
3	20	201.30	37.50
4	29	199.69	49.94
รวม	123	190.9	43.29

จากตารางที่ 26 พบว่าปี 2 มีค่าเฉลี่ย($\bar{x}$)คะแนนสอบวัดระดับภาษาจีนมากที่สุดเท่ากับ 210.79 ขณะที่ค่า S.D. เป็น 31.97 ลำดับที่สองปี 3 มีค่าเฉลี่ย($\bar{x}$)คะแนนสอบเท่ากับ 201.30 และค่า S.D. เป็น 37.50 ลำดับที่สามปี 4 มีค่าเฉลี่ย($\bar{x}$)คะแนนสอบเท่ากับ 199.69 และค่า S.D. เป็น 49.94 ลำดับสุดท้ายปี 1 มีค่าเฉลี่ย($\bar{x}$)คะแนนสอบเท่ากับ 172.10 79 และค่า S.D. เป็น 39.65 สำหรับการกระจายของข้อมูลเมื่อพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่า 31.97-49.94 ซึ่งในชั้นปี 4 พบการกระจายของคะแนนสูงที่สุด

ตารางที่ 27 แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนสอบวัดระดับภาษาจีนแต่ละด้านของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ จำแนกตามชั้นปี

ชั้นปี	จำนวน(คน)	ทักษะการฟัง	ทักษะการอ่าน	ทักษะการเขียน
1	50	58.32	54.88	46.48
2	24	68.75	76.29	65.25
3	20	63.65	68.55	69.10
4	29	77.00	69.13	62.89

จากตารางที่ 27 พบว่า ในทักษะแต่ละด้านของการสอบวัดระดับภาษาจีนมีค่าเฉลี่ยดังนี้

1. คะแนนทักษะการฟังเรียงจากมากไปน้อยได้แก่ ชั้นปีที่4 คะแนนเฉลี่ยที่ 77 คะแนน รองลงมาได้แก่ ชั้นปีที่ 2 คะแนนเฉลี่ยที่ 68.75 ชั้นปีที่3 คะแนนเฉลี่ยที่ 63.65 และ ชั้นปีที่1 คะแนนเฉลี่ยที่

58.32

2. คะแนนทักษะการอ่านเรียงจากมากไปน้อยได้แก่ ชั้นปีที่2 คะแนนเฉลี่ยที่ 76.29 รองลงมาได้แก่ ชั้นปีที่4 คะแนนเฉลี่ยที่ 69.13 ชั้นปีที่ 3 คะแนนเฉลี่ยที่ 68.55 และชั้นปีที่1 คะแนนเฉลี่ยที่ 54.88

3. คะแนนทักษะการเขียนเรียงจากมากไปน้อยได้แก่ ชั้นปีที่3 คะแนนเฉลี่ยที่ 69.10 รองลงมาได้แก่ ชั้นปีที่ 2 คะแนนเฉลี่ยที่ 65.25 ชั้นปีที่4 คะแนนเฉลี่ยที่ 62.89 และชั้นปีที่1 คะแนนเฉลี่ยที่ 46.48

ตารางที่ 28 แสดงค่าสถิติการเปรียบเทียบของคะแนนสอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ จำแนกตามชั้นปี

	ss	df	Mean Square	F	P
ระหว่างกลุ่ม	31571.964	3	10523.988	6.353	.000
ภายในกลุ่ม	197120.865	119	1656.478		
รวม	228692.829	122			

$P < .05$

จากตารางที่ 28 พบว่าคะแนนสอบวัดระดับภาษาจีนระหว่างชั้นปีมีความแตกต่างกันทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผู้วิจัยจึงได้ทดสอบความต่างเป็นรายคู่ โดยวิธีการแบบ Scheffe' ดังนี้

ตารางที่ 29 การเปรียบเทียบรายคู่ คะแนนสอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ จำแนกตามชั้นปี

	x	ปี1	ปี2	ปี3	ปี4
ชั้นปี		172.10	210.79	201.30	199.69
1	172.10	-	(p=0.003)*	(p=0.067)	(p=0.042)*
2	210.79	-	-	-	-
3	201.30	-	-	-	-
4	199.69	-	-	-	-

จากตารางที่ 29 การเปรียบเทียบรายคู่ คะแนนสอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ จำแนกตามชั้นปี พบว่ามีความแตกต่างกัน 2 คู่ ดังนี้ 1. นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 2. นักศึกษาชั้นปีที่ 1 และนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 โดยมีคะแนนสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนต่างกันทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 30 แสดงจำนวน และร้อยละของผู้สอบผ่านการสอบวัดระดับภาษาจีนระดับ 4 ของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจชั้นปีที่ 1- 4 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

ชั้นปี	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1	50	17.3
2	24	28
3	20	24
4	29	30.7
รวม	123	100

จากตารางที่ 30 นักศึกษาที่สอบผ่านการสอบวัดระดับภาษาจีนระดับ4(HSK4) โดยมีคะแนนตั้งแต่ 180 คะแนน ขึ้นไป ส่วนมากเป็นนักศึกษาชั้นปีที่4 ร้อยละ 30.7 รองลงมาได้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 2 ร้อยละ 28 นักศึกษาชั้นปีที่ 3 ร้อยละ 24 และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีร้อยละ 17.3

ตารางที่ 31 แสดงค่าเฉลี่ยคะแนนการสอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ
ชั้นปีที่1-4 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ จำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน(คน)	$\bar{x}$	S.D.	t	p
ชาย	16	188.81	37.31	0.20	0.83
หญิง	107	191.21	44.26		

จากตารางที่ 31 พบว่า คะแนนสอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาในหลักสูตรภาษาจีน
ธุรกิจ ชั้นปีที่1-4 เพศชายมีคะแนนเฉลี่ยที่ 188.81 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 37.31 เพศหญิงมี
คะแนนเฉลี่ยที่ 191.21 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 44.26 สำหรับการกระจายของข้อมูล เมื่อพิจารณา
จากค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานมีค่า 37.31 – 44.26 ซึ่งคะแนนสอบของนักศึกษาเพศหญิง มีการ
กระจายตัวสูง และเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยพบว่า กลุ่มนักศึกษาเพศชายมีค่าเฉลี่ย
น้อยกว่านักศึกษาเพศหญิง แต่ไม่ต่างกันทางสถิติ

ตารางที่ 32 แสดงค่าสถิติการเปรียบเทียบของคะแนนสอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาหลักสูตร
ภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ จำแนกตามรูปแบบการเรียน

แหล่งความ แปรปรวน	SS	df	Mean Square	F	Sig.
ระหว่างกลุ่ม	31990.065	5	6398.013	3.806	.003*
ภายในกลุ่ม	196702.764	117	1681.220		
รวม	228692.829	122			

P<.05

จากตารางที่ 32 พบว่า รูปแบบการเรียนมีผลต่อคะแนนสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน อย่าง
มีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 จึงได้วิเคราะห์เปรียบเทียบรายคู่ด้วย Scheffe ' ได้ผลดังนี้

ตารางที่ 33 แสดงการเปรียบเทียบของรูปแบบการเรียนและผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับภาษาจีน
ของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

แบบการเรียน	$\bar{x}$	อิสระ	หลีกเลี่ยง	ร่วมมือ	พึ่งพา	แข่งขัน	ส่วนร่วม
อิสระ	187.93		1.00	0.59	0.99	0.94	0.49
หลีกเลี่ยง	185.00			0.99	1.00	0.98	0.99
ร่วมมือ	206.25				0.41	1.00	0.00*
พึ่งพา	180.35					0.86	0.89
แข่งขัน	215.33						0.52
ส่วนร่วม	163.33						

$P < 0.05$

เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ ด้วย Scheffe ' พบว่า รูปแบบการเรียนที่ต่างกันมีผลสัมฤทธิ์ที่ต่างกัน 1 คู่ ดังนี้ รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือและรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งนักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนแบบแข่งขันผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับภาษาจีนเฉลี่ยมากกว่ารูปแบบการเรียนอื่นๆ

ตารางที่ 34 แสดงรูปแบบการเรียนจำแนกตามผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษา
หลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

รูปแบบการเรียน	ผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับ			รวม
	ต่ำกว่า 180 คะแนน	180-240 คะแนน	241-300 คะแนน	
1.แบบอิสระ	28.6%	15.3%	40.0%	23.6%
2.แบบหลีกเลี่ยง	2.0%	1.7%	.0%	1.6%
3.แบบร่วมมือ	20.4%	55.9%	53.3%	41.5%
4.แบบพึ่งพา	18.4%	11.9%	6.7%	13.8%
5.แบบแข่งขัน	.0%	5.1%	.0%	2.4%
6.แบบส่วนร่วม	30.6%	10.2%	.0%	17.1%
รวม	100%	100%	100%	100%

จากตารางที่ 34 แสดงรูปแบบการเรียนรู้เมื่อจำแนกตามผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับ พบว่า

ผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับภาษาจีนที่คะแนนต่ำกว่า 180 คะแนน 3 อันดับแรก คือ

อันดับที่1 รูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม(30.6%)

อันดับที่2 รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ(28.6%)

อันดับที่3 รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ(20.4%)

ผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับภาษาจีนที่คะแนน 180- 240 คะแนน 3 อันดับแรก คือ

อันดับที่1 รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ(55.9%)

อันดับที่2 รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ(15.3%)

อันดับที่3 รูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา(11.9%)

ผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับภาษาจีนที่คะแนน 241-300 คะแนน 3 อันดับแรก คือ

อันดับที่1 รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ(53.3%)

อันดับที่2 รูปแบบการเรียนรู้แบบอิสระ(40%)

อันดับที่3 รูปแบบการเรียนรู้แบบพึ่งพา(6.7%)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาสาขาภาษาจีนธุรกิจ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ได้ศึกษารูปแบบการเรียนของนักศึกษาในสาขาภาษาจีนธุรกิจก่อนเข้าสอบวัดระดับภาษาจีนเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้สามารถสรุปผลและมีข้อเสนอแนะดังนี้

สรุปผลการวิจัย

- 1) รูปแบบการเรียนของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ จำแนกตามชั้นปี นักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 มีรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือมากที่สุด และมีระดับการปฏิบัติปานกลาง-มาก (3.78 – 4.03) ขณะที่รูปแบบการเรียนแบบหลักเล็ง มีระดับการปฏิบัติน้อยที่สุด (3.258)
- 2) ผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับภาษาจีนในนักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกัน มีคะแนนสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนต่างกันทางสถิติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05
- 3) ผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับภาษาจีนในนักศึกษาที่ต่างเพศ มีคะแนนสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีนไม่แตกต่างกันทางสถิติ
- 4) นักศึกษา หลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ที่มีรูปแบบการเรียนต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ในการสอบวัดระดับต่างกันทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

ผู้วิจัยได้แบ่งหัวข้อการอภิปรายผลการวิจัยไว้ดังนี้

1. รูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนของนักศึกษา

จากผลการวิจัยที่พบว่ารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต จำแนกตามชั้นปี นักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 มีรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือมากที่สุด และมีระดับการปฏิบัติปานกลาง-มาก ขณะที่รูปแบบการเรียนรู้แบบหลักเล็งมีระดับการปฏิบัติน้อยที่สุด อาจเป็นเพราะกระบวนการจัดการเรียนสอนของหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจที่ได้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันผ่านกิจกรรมกลุ่ม ส่งเสริมการสร้างเสริมความรับผิดชอบร่วมกัน ส่งเสริมการใช้ทักษะระหว่างบุคคล ซึ่งตรงกับแนวคิดของJohnson and Johnson(1994)อ้างถึงใน (ทิศนา แคมมณี, 2548) ที่สรุปว่า การเรียนแบบร่วมมือนำมาซึ่งการพึ่งพากันในทางบวก สมาชิกในกลุ่มเกิดแรงจูงใจร่วมมือกันทำงานให้บรรลุเป้าหมายและประสบความสำเร็จ ขณะเดียวกันรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาเมื่อจำแนกตามเพศ ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนเพศชายและเพศหญิงมีรูปแบบการเรียนรู้ที่มีลักษณะเดียวกันคือ การเรียนแบบร่วมมือ ทั้งนี้นักศึกษาในหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ ปีที่ 1-4 มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตมีจำนวนนักศึกษาเพศชายน้อยกว่านักศึกษาเพศหญิง เมื่อมีการทำกิจกรรมใดๆในชั้นเรียน ผู้เรียนส่วนน้อยจึงต้องคล้อยตามผู้เรียนส่วนใหญ่ จึงทำให้มีรูปแบบการเรียนรู้ที่ไม่แตกต่างกันทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของรุ่งฟ้า กิตติยานันต์(2548) กนกพร ศรีฐานลักษณ์(2550) ที่ใช้แนวคิดของกราชาส์และไรซ์แมนในการสำรวจรูปแบบการเรียนรู้และได้ข้อสรุปว่าผู้เรียนที่มีเพศต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้ที่ไม่แตกต่างกัน

2. ผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับภาษาจีนของนักศึกษาจำแนกตามชั้นปี

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ต่างชั้นปีมีผลสัมฤทธิ์ในการสอบวัดระดับแตกต่างกัน เนื่องจากผู้เรียนในแต่ละชั้นปี เรียนภาษาจีนตามลำดับความยากง่าย กล่าวคือ ในชั้นปี 1-2 สาขาภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้เรียนภาษาจีนขั้นพื้นฐานจำนวน 2 รายวิชา ซึ่งในระดับดังกล่าวจะเป็นการใช้ภาษาจีนที่ไม่ซับซ้อนและมุ่งเน้นภาษาที่สามารถใช้ในชีวิตประจำวันทั่วไป ในขณะที่ชั้นปี 3-4 จะเรียนภาษาจีนในชั้นกลางที่มุ่งเน้นการคิดวิเคราะห์ และยังได้เรียนรู้สำนวน ไวยากรณ์ที่มีความซับซ้อนมากขึ้น ซึ่งแบบทดสอบที่ผู้วิจัยเลือกใช้คือข้อสอบวัดระดับภาษาจีนระดับ4 (HSK4) โดยแบบทดสอบระดับนี้เหมาะสำหรับผู้ที่เรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนที่ 1200 คำ และสามารถใช้ภาษาจีนสื่อสารในหัวข้อที่หลากหลายและสามารถสื่อสารกับผู้ใช้ภาษาจีนเป็นภาษาแม่ได้อย่างคล่องแคล่ว ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้อย่างยิ่งว่านักศึกษาที่เรียนใน

ชั้นปีที่สูงขึ้น มีโอกาสสะสมประสบการณ์การใช้ภาษาจีนได้มากกว่า จึงมีโอกาสทำคะแนนสอบได้มากกว่า อย่างไรก็ตามในการวิจัยครั้งนี้พบว่าคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 มากกว่าชั้นปีที่ 3 และ 4 แต่ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน(31.97)มีการกระจายของข้อมูลน้อยกว่าคะแนนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3(37.50) ซึ่งแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่ได้คะแนนสอบสูงมีเพียงบางส่วน ซึ่งในจำนวนดังกล่าวเป็นผู้ที่เคยเข้าร่วมการสอบวัดระดับภาษาจีนก่อนเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตฯ สำหรับคะแนนสอบวัดระดับของนักศึกษาเมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่โดยวิธีการของ Sheffe' พบความแตกต่างทางสถิติ 2 คู่ คือ 1.ชั้นปีที่ 1 และ ชั้นปีที่2 2.ชั้นปีที่1 และ ชั้นปีที่4 มีคะแนนสอบวัดระดับต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05

3. รูปแบบการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับภาษาจีน

จากการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาหลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตเมื่อจำแนกตามผลสัมฤทธิ์การสอบวัดระดับภาษาจีนกับพบว่า รูปแบบการเรียนรู้ 3 อันดับแรกที่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง(180-240) และ เกณฑ์ดี(241-300) คือ รูปแบบร่วมมือ รูปแบบอิสระ รูปแบบพึ่งพา ซึ่งในการสอบวัดระดับภาษาจีนกำหนดเกณฑ์การสอบผ่านที่ 180 คะแนนขึ้นไป และจากการเปรียบเทียบรูปแบบการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์การสอบพบว่า รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือและแบบมีส่วนร่วมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ0.05

สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้อาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่ในการเรียนรู้ยังมีปัจจัยอื่นๆที่สามารถส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ด้วยเช่นกัน ได้แก่ ความพร้อมในการเรียน นิสัยส่วนตัว และความขยันในการเรียน โดยรูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ 1.การเรียนรู้ในชั้นเรียนโดยมีครูผู้สอนมีประโยชน์มากกว่าเรียนด้วยตนเอง 2.ได้รับความรู้จากการสนทนาร่วมกับอาจารย์และเพื่อนร่วมชั้น 3.เมื่อร่วมกิจกรรมกับเพื่อนร่วมชั้นทำให้การเรียนรู้ภาษาจีนดีขึ้น ดังนั้น กระบวนการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนผู้สอนจำเป็นอย่างยิ่งที่จะให้ความสำคัญเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ จัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับความต้องการ และความสนใจของผู้เรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยที่พบและการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 การเรียนแบบร่วมมือเกิดการแบ่งปันและถ่ายทอดความรู้ เทคนิคในการทำแบบทดสอบวัดระดับภาษาจีน ผู้เรียนที่เก่งกว่าได้แบ่งปันเทคนิคของตนเองให้เพื่อนภายในกลุ่ม เกิดความมั่นใจในระดับภาษาของตนเอง

1.2 การเรียนแบบร่วมมือผู้เรียนที่เรียนอ่อนสามารถเรียนรู้จากผู้เรียนอื่นๆภายในกลุ่ม เกิดความภูมิใจในตนเองเมื่อได้เป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จ ขณะเดียวกันจะกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น เนื่องจากเกิดการเปรียบเทียบระหว่างตนเองกับเพื่อนร่วมกลุ่ม

1.3 การเรียนแบบร่วมมือบรรยากาศในชั้นเรียนดีขึ้น ลดช่องว่างระหว่างผู้สอนและผู้เรียนเมื่อทำกิจกรรมร่วมกัน ผู้เรียนในกลุ่มยินดีที่จะสอบถามเมื่อเกิดข้อสงสัย เนื่องจากผู้สอนสามารถดูแลได้ทั่วถึงมากกว่า

1.4 การเรียนแบบร่วมมือในการจัดกิจกรรม ผู้เรียนที่เรียนเก่งมักจะยึดติดหรือใช้ความเคยชินของตนเองในการทำงาน ในขณะที่ผู้เรียนปานกลางหรืออ่อนจะไม่กล้าแสดงความคิดเห็นคัดค้าน ซึ่งผู้สอนต้องวางกติกาอย่างชัดเจนในการทำกิจกรรม

1.5 การเรียนแบบร่วมมือผู้เรียนจะใช้เวลาในการปฏิบัติกิจกรรมต่างกัน ทำให้กิจกรรมไม่จบในเวลาที่กำหนด ผู้เรียนที่ทำงานเสร็จก่อนอาจจะเสียดัง ดังนั้นผู้สอนควรให้มีการแลกเปลี่ยนกันตรวจผลงานภายในกลุ่ม

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาจีนของผู้เรียนในทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียน

2.2 ควรศึกษารูปแบบการเรียนทักษะการเขียนและการอ่านภาษาจีนของผู้เรียน และเทคนิคการทำแบบทดสอบวัดระดับภาษาจีนในแต่ละทักษะ

3. ข้อเสนอแนะต่อการจัดการเรียนการสอนเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนเข้าทดสอบวัดระดับภาษาจีนแก่นักศึกษา

3.1 เนื่องจากการสอบวัดระดับความรู้ภาษาจีน เน้นประสิทธิภาพการใช้ภาษาของผู้เข้าทดสอบ ดังนั้นผู้สอนควร เน้นให้ผู้เรียนได้เรียน ในแต่ละทักษะตามความถนัด และ

ขณะเดียวกันสามารถใช้แนวการสอบวัดความรู้ประยุกต์ใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์การทำแบบทดสอบ

3.2 ส่งเสริมให้ผู้เรียนทำความรู้จักกับแนวข้อสอบ คำศัพท์ หรือ ทำแบบทดสอบ วัดระดับความรู้ภาษาจีนที่เคยจัดสอบ

บรรณานุกรม

- กนกพร ศรีญาณลักษณ์. (2550). รูปแบบการเรียนรู้ภาษาจีนของนิสิตคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 19(3), 15-26
- กรมวิชาการ. (2535). การศึกษาวิเคราะห์และกำหนดตัวบ่งชี้คุณภาพการจัดการศึกษาตามหลักสูตรเพื่อการสร้างแบบทดสอบมาตรฐาน. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษากรมวิชาการ
- ทวนทอง เขาวงกตพิณ. (2546). การพัฒนาบทเรียนโมดูล เพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพด้านภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาสถาบันราชภัฏ. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- ทวีศักดิ์ ชันยศ. (2550). การศึกษากลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงครามกรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- ทิตนา แหมมณี. (2548). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ณัฐวิจิตร กิจรุ่งเรือง. (2545). การศึกษาการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของคณาจารย์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร . กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ปิยะธิดา ช้างพัง,ปิยะชาติ โชคพิพัฒน์และธรี วาริสงค์. (2545). รายงานการวิจัยการศึกษาความพร้อมในการเรียนภาษาอังกฤษที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ. สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ: สำนักหอสมุดกลาง สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- เปรมวดี ณ นครพนม. (2549). การวิเคราะห์กลวิธีการเรียนภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาญี่ปุ่นเพื่อการสื่อสารของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- พัชรา จันทรา. (2539).แบบการเรียนรู้ของเด็กปัญญาเลิศในโครงการพัฒนาและส่งเสริมผู้มีความสามารถพิเศษทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (พสวท.). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ไพศาล หวังพานิชย์. (2526). การวัดผลการศึกษา. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- ภพ เลหาไพบูลย์. (2542). แนวการสอนวิทยาศาสตร์. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

ยิ่งรัก ชุนชาติประเสริฐ. (2546). กลวิธีการเรียนภาษาจีนกลางของนักศึกษาไทย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหา

บัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์,มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

รตริน พิมพ์บรรยงก์. (2542). รูปแบบการเรียนของนักศึกษาและบุคลากรประจำการ สถาบันราชภัฏ

นครราชสีมา. นครราชสีมา: คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครราชสีมา.

รุ่งฟ้า กิติญาณัฐสันต์. (2548). รูปแบบการเรียนรู้ ของนิสิตคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา.ชลบุรี: คณะ

ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.

ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ (2538). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

วิไลลักษณ์ ตางาม และคณะ. (2550). รูปแบบการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.

สำนักงานรัฐมนตรี. (2556, 28 ธันวาคม). สืบค้นเมื่อ 1 มิถุนายน 2558, จาก

<http://www.moe.go.th/websm/2013/dec/439.html>

สุชีรา พูลสิน. (2545). รูปแบบการเรียนของนักศึกษาโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการ

(กศ.บป.) รุ่นที่ 14 ของสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขา
การบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช.

อรัญญา นามแก้ว. (2538). ความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางการเรียน เจตคติต่อการเรียนคณิตศาสตร์กับ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการ
ประถมศึกษาจังหวัดกาญจนบุรี. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.

เอมอร กฤษณะรังสรรค์. สืบค้นเมื่อ 12 ธันวาคม 2558, จาก

http://www.novabizz.com/NovaAce/Learning/Cognitive_Style.htm

李洁. (2011). 学习风格与英语学习策略及成绩的相关研究. 北京第二外国语学院学报, 192, 72-76

Jinjun, Z., Nini, X., Shihua, W., Yanan, L., & Tieying, L. (2010). *The Report of Researching and Producing
the New HSK. Theory and Practice*, 38-43.

Hanban. (2014). *HSK Introduction*. Retrieved from www.hanban.edu.cn

吴勇毅. (2007). 不同环境下的外国人汉语学习策略研究. 上海: 上海师范大学.

ภาคผนวก

DPU

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อผู้วิจัย	อาจารย์ยุพดี หวลอารมณ์
วุฒิการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต(ภาษาจีน) มหาวิทยาลัยนเรศวร Master of Teaching Chinese to Speakers of Other Languages(MTCSOL) Tianjin Normal University, China
สถานที่ทำงาน	หลักสูตรภาษาจีนธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต E-mail: yupadee.hua@dpu.ac.th โทรศัพท์ 02-954-7300 ต่อ 744
วิชาที่สอน	CB 306 ภาษาจีน 2(Chinese 2) CB 343 หลักภาษาจีน(Chinese Grammar) CB 384 ภาษาจีนเพื่อการสอบมาตรฐาน(Chinese for Standardized Test)